

De verongelukte Fokker F VII. — De tenniswedstrijd België—Holland. — De ernstigste spoorwegramp in Frankrijk sinds 5 jaar. — Het noodweer boven Berlijn-Woltersdorf. — Het Uddelermeer en zijn omgeving. — Emile Coué †.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 2 (28) 14DE JAARGANG
14 Juli 1926

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17¹/₂ ct. Voor Week- 15 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 1.95. Franco per post f 2.20

Gezicht op Splügen in het Zwitsersche Kanton Graubunderland

HET UDDELERMEER EN ZIJN OMGEVING

Het landelijke Uddel.

Het Uddelermeer.

Het Uddelermeer — 't lieve plekje op onze mooie Veluwe — kent ieder. Wij ouderen leefden mee met de verschillende personen uit „De Schaapherder”; jong Nederland sleet er gezellige kampdagen. 't Is een aangewezen middelpunt, zooals het daar ligt aan den vijfsprong van wegen naar Garderen, Stavorden, Uddel, Soeren en Meerveld. Naar alle kanten zijn aardige uitstapjes te maken. Naar het landelijke Garderen, welks dorpskerk herinnert aan „den Hervormer der Veluwe”, Jan Gerritz. Verstege. Bij een bezoek aan dit godshuis vergete men vooral niet, den historischen toren, die vroeger als baak diende voor de Zuiderzeevisschers, even te beklimmen. 't Is een bouwwerk van zeer eerbiedwaardigen ouderdom. Op een ijzeren plaat in de kerk toch lezen we, dat het bedehuis gesticht is in 1050, afgebrand in 1571, herbouwd in 1573 en vernieuwd in 1859. Aan den voet van den toren rust het stoffelijk overschot van een vroegeren schaapherder aan het Uddelermeer, Klaas van Essen. Koning Willem III en Prins Frederik lieten op zijn graf een gedenksteen met opschrift aanbrengen.

Liefhebbers van natuurschoon kunnen hun hart ophalen. Bosch en heide in overvloed. Mooie landwegen en schaduwrijke lanen geven volop gelegenheid tot het maken van prettige wandelingen of aardige fietstochtjes. Meer romantisch aangelegde bezoekers kunnen aan den oever van den liefelijken 'plas mijmeren over het grijs verleden. Hun fantasie bevolkt weer de Hunnenschans, aan de overzijde van het meer gelegen. Zij leven mee met de Saksische bewoners van het oude bolwerk. In hun verbeelding leeft weer de heks van de Hunnenschans; zij volgen Perrol met de Rooze Hand op zijn nachtelijken tocht. Oudheidkundigen vinden stof te over om hun weetgierigheid te bevredigen, nu na de opgravingen van Dr. Holwerda in 1908 zooveel meer van den ouden Saksischen burcht, de grootste landweer

De mooie berkenlaan, die naar Uddel voert.

Rommerrijke zandweg nabij het Uddelermeer.

van Nederland, bekend is geworden. Uit zijn onderzoekingen bleek, dat de Hunnenschans naar alle waarschijnlijkheid een Saksische sterkte geweest is, die een Saksischen stamvorst tot zetel diende en tevens de bescherming vormde van een Saksischen stam, die aan den oever van het Uddelermeer woonde. Uit de opgravingen bleek zelfs, dat zeer zeker het Saksische dorp vóór de burcht bestond. Tot bescherming van die nederzetting zal men omstreeks 700 n. Chr. de sterkte gebouwd hebben, in den vorm van een hoefijzer met de open zijde tegen het meer sluitende. De burcht was omgeven door een flinken aarden wal, opgebouwd uit een kern van heideplaggen, die bedekt was door een laag zand. De bodem van den burcht en ook de wal waren verhard door een laag klei. De buitenzijde van den wal werd beschermd door een zware houten palissade. Op een afstand van $7\frac{1}{2}$ M. binnen deze palissade was een tweede palenrij. De ruimte tusschen beide palenrijen was opgevuld met zand, zoodat er een stevige omheining van $7\frac{1}{2}$ M. dikte gevormd werd, die nog ongeveer 2.30 M. boven den kam van den wal uitstak. Buiten deze omheining lag een 2 M. diepe en 9 à 10 M. breede gracht, waaruit de buitenzijde van de omheining steil oprees. De beide einden van de gracht liepen tot het meer. In den zuidelijken wal was een poort, die aan den binnenkant door een palissade bijna geheel werd afgesloten. Door den wal en het meer werd een bijna cirkelvormige ruimte omsloten met een middellijn van ongeveer 100 M. In deze ruimte werden de grondslagen van een aantal woningen van verschillende vorm en grootte blootgelegd. Uit de opgravingen bleek verder, dat er naar alle waarschijnlijkheid lang voor de stichting van de Hunnenschans reeds woonplaatsen aan het Uddelermeer gebouwd moeten zijn, waarschijnlijk in denzelfden tijd, toen in Drente de hunnebedden verrezen. De oevers van den bekoorlijken plas zouden dus reeds in voorhistorischen tijd bewoond zijn geweest!

H.

De bekende Hunnenschans.

Kijkje langs de Hunnenschans op het meer.

DE MAN, DIE TERUGKWAM...

Reeds was de laatste bediende eenigen tijd vertrokken, toen Dick Carter nog rustig aan zijn bureau zat te werken. Een keer verscheen er een glimlach op zijn gelaat, en even daarna floot hij een populair deuntje. Hij kon niet goed wijshouden, en daarom klonk het niet vrolijk, maar evenals de glimlach wees het toch uit, dat hij in een goede bui was.

Hij bleef later dan gewoonlijk werken, want het kantoor zou hem in geen vijf weken zien. Hij was niet meer dan een week afwezig geweest, sinds den tijd dat hij zijn zaak had opgericht. Dat was nu tien jaar geleden. Het betekende daarom wel iets ongewoons, dat hij nu zoo'n lange vakantie nam. Hij ging trouwen!

Eindelijk sloot hij zijn groote bureau. Een oogenblikje ging hij voor het raam staan: een groote, rijzige figuur, met alreeds aan de slapen grijzend haar. Hij zal zoowat veertig jaar geweest zijn, een man in de kracht van zijn leven.

Het wijsje kwam opnieuw in hem op en hij floot het weer zachtjes toen hij de trap afging. De nachtportier was al in dienst.

„Goedenavond, Ringers,” zei Carter opgewekt.

„Goedenavond, mijnheer. Er was hier iemand om u te spreken, mijnheer.”

„Zoo?”

„Ja. Maar hij wilde zijn naam niet zeggen. Ik dacht dat u al weg was, en zei het hem. Het leek me een ruwe klant. Hij zal wel voor een baantje gekomen zijn.”

„Wel een beetje laat, niet?”

Hij verliet het gebouw, en verdween in het drukke gewoel van de straat.

Toen hij thuis kwam, kwam de huisknecht hem in de hall tegemoet.

„Er is een man voor u geweest, mijnheer,” zei deze. „Hij was er om halfvijf zoowat, en een uurtje geleden weer.”

„O, dat zal dezelfde geweest zijn, die ook aan het kantoor was.”

„Het was een ongunstig type, zoo op het oog.”

„Hij zal wel terugkomen, als hij iets belangrijks heeft,” zei Carter terwijl hij de kamer inging, waar hij gewoonlijk zijn diner gebruikte. Een helder vuur in den grooten haard verwelkomde hem. Terwijl hij wachtte, totdat het eten zou worden binnengebracht, bekeek hij met ernstige aandacht de foto van een vrouw, die in een zilveren lijst op den schoorsteenmantel stond.

Willy Wenters!

Het was een mooi gezicht, dat hem aankeek. Maar het gezicht van een vrouw, die het leven van den moeilijken kant had leeren kennen. Een gezicht, waarop zorg en smart hun sporen hadden nagelaten.

Jaren geleden was zij ty piste geweest op zijn kantoor. Maar dat was vóór haar rampzalig huwelijk. Toen reeds had hij van haar gehouden, doch zijn werk had hem geheel en al in beslag genomen. Toen was Paul Wenters gekomen, en die had haar van hem weggehaald. Hij was onweersstaanbaar geweest, die Paul Wenters, een man, die een zonderling, avontuurlijk leven leidde in vreemde steden, een man, wiens horizon niet lag bij de grenzen van zijn vaderland... en bovendien een lage, wreede schurk.

Drie jaren lang had Willy haar lot moedig gedragen. Toen kon zij het niet langer! In langen tijd had zij niets van haar man gehoord, en ze besloot weer in betrekking te gaan...

De meid trad binnen, zonder Carter in zijn gedachten-gang te storen...

Hij herinnerde zich nog als den dag van gisteren het uur, waarop Willy weer op zijn kantoor was teruggekomen. Hij zag weer den angst in haar

Het Uddelermeer en zijn omgeving

De Amersfoortsche straatweg met zijn statige boomenrijen.

oogen. Hij had haar d'r oude werk gegeven, en ze had er hem op de haar eigen kalme, rustige manier voor bedankt. Heel weinig had ze verteld die eerste dagen. Het was meer haar manier van doen dan haar woorden, waardoor hij be-greep, wat ze geleden moest hebben.

Met denzelfden ijver als vroeger was ze weer aan het werk gegaan. Langzamerhand, na maanden, had een zekere betrouwelijkheid in hun omgang de verhouding van patroon

met een ondergeschikte van hem trouwde. Er waren er ook — en ook dit wist hij — die er om lachten. Maar Carter was er de man niet naar, om zich door de meeningen van anderen te laten beïnvloeden.

Hij stak een sigaret aan, en was van plan wat te gaan zitten lezen, toen de meid kwam zeggen dat er iemand was om hem te spreken.

„Daar is die man weer, mijnheer. Ik zei, dat ik niet wist of u thuis was.”

„Waarom zei je dat?”

„Ik... ik geloof dat hij niet te vertrouwen is, mijnheer,” bekende de gediens-tige aarzelend. „Ik geloof, dat hij om geld of zooiets komt.”

„Ik kom in de hall. Misschien heeft hij 'n boodschap.”

Toen Carter in de hall kwam, stond de man in het schijnsel van het licht. Ook hij werd direct getroffen door het onaangenaam uiterlijk. Het gelaat droeg duidelijk de sporen van een baard van verscheidene dagen, en zijn kleeren hingen slordig om zijn lichaam. Zijn oogen keken loerend rond.

„U wilt me spreken?” vroeg Carter.

„U is mijnheer Carter?”

„Ja.”

„Mijn naam is Paul Wenters.”

Hij grijnsde, toen hij de uitwerking van zijn woorden op het gelaat van Carter zag.

„Wat?” vroeg deze.

„Ik zei, dat mijn naam Paul Wenters is. Zoudt u me niet vragen, om binnen te komen?”

Het leek Carter plotseling alsof hij een nachtmerrie had, of dit alles geen werkelijkheid was. Zonder een woord te

Zie vervolg op pag. 8.

Het Uddelermeer en zijn omgeving. — De landelijke weg naar Garderen

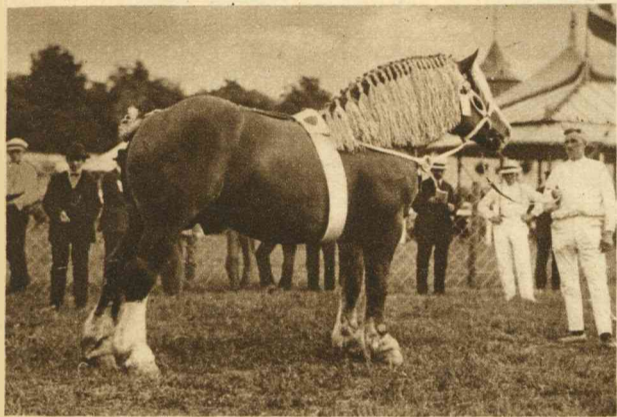
De kunst van FOTOGRAFEEREN

FOTOGRAFEEREN OP REIS.

Zou er wel een aardiger reissouvenir zijn, dan een album met foto's, waarin we allerlei prettige momenten hebben vastgelegd, waarin we nogmaals een blik kunnen werpen op de vrolijke gezichten van onze reisgenooten en van de vrienden of kennissen, die we op reis maakten? Hoe heerlijk ook, om een collectie lantaarnplaatjes samen te stellen en gedurende de lange winteravonden onszelf en anderen te kunnen vergasten op levensgrote projectiebeelden van de mooie natuur, waarin we ons overgaven aan rustig genieten, nadat we alle zorgen van het dagelijksch bestaan voor een poos van ons hadden afgeschud. Maar . . . reisfoto's kunnen ons ook groote teleurstelling bezorgen, als ze eens niet goed uitvallen, als we, met een collectie thuis komende, in gespannen verwachting beginnen te ontwikkelen en tot de trouwige ontdekking komen, dat een groot percentage van wat we meebrachten niet aan de verwachting beantwoordt. Niets is onaangenaamer dan deze ervaring, en daarom moeten we alle mogelijke voorzorgen nemen om dat te voorkomen. Dit geldt vooral voor hen die, zooals er zoo velen zijn, eigenlijk hun fotoliefhebberij alleen in de vakantie uitoefenen. Bij dezen heeft de camera een langen rusttijd en, „rust roest“, en dat zeer zeker als de rustplaats een beetje vochtig is. Vooral bij gordijnsluitercamera's moet men de werking van den sluitter terdege nazien; het gordijn bestaat n.l. uit met een dun rubberlaagje overtrokken linnen, dat bij lang rusten wel eens stug wil worden¹⁾. Men bewaart zulk een toestel het best in de woonkamer en laat, ook wanneer de camera niet wordt gebruikt, den sluitter zoo nu en dan eens werken. Voordat men op reis gaat, stoffe men zijn camera goed uit, de lens wordt schoongemaakt, en de chassis eveneens.

Maar ook als we alle bovengenoemde voorzorgen hebben genomen en proefopnamen hebben gemaakt, kunnen ons nog teleurstellingen wachten, zooals een doos slechte platen, een filmpak, dat

¹⁾ Is een gordijnsluiter stug geworden, dan wil voorzichtig verwarmen met een niet al te heet strijkboutje, dat men er luchtig langs beweegt, de zaak vaak weer in orde brengen

Van de tentoonstelling „Het Nederlandsche Trekpaard“ te Breda

Cavalier de Veerhoek B 1100, eigenaar de heer René T. M. Sturm te IJzendijke (Z.).

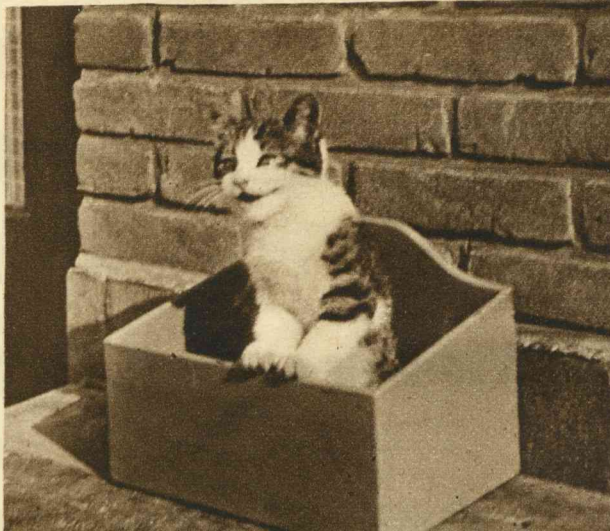
WAAR OF NIET?

Logé's ontvangen brengt steeds vreugd!
Wanneer 't niet is, als ze verschijnen,
Dan geven ze je vast geneugt,
Wanneer ze eindelijk verdwijnen.

HOSPITA'S VERZUCHTING.

Men zegt wel eens, dat kunstenaars
Hun tijd vooruit zijn, maar
Met de pensionbetaling is
Toch 't omgekeerde waar!

lekt enz. Dit kan vooral gebeuren wanneer we gevoelig materiaal op reis koopen en vaak genoegen moeten nemen met merken, die we niet kennen. Ook zijn de snelheidsopgaven, op de platen en films vermeld, lang niet altijd te vertrouwen. Een andere moeilijkheid, die niet te ondervangen is, wordt geschapen door het verschil in atmosferische gesteldheid in diverse plaatsen in Europa. In het hooggebergte b. v. is de actinische kracht van het licht veel grooter dan in lager gelegen streken, wat maakt, dat hier zeer veel overbelichting voorkomt. Deze moeilijkheid bestaat vooral voor hen, die zonder belichtingsmeter werken. Alles samen-vattende, komen we tot de conclusie, dat de eenige veilige weg om tot een goed resultaat te geraken is, de foto's, of ten minste

De lachende poes

Een aardige, tevens zeldzame opname, ingezonden door onzen abonnee den heer C. H. te A.

een deel daarvan, op reis te ontwikkelen. Laten ontwikkelen? Begin er niet aan. Het gebeurt nooit met de noodige zorg, daarenboven is het juist alles waard om, door een paar proefopnamen zelf te ontwikkelen, kijk te krijgen op de atmosferische gesteldheid van de streek. Hoe nemen we nu met niet te veel moeite al de benodigheden mee? Laat ons dit vraagstuk eens even bekijken. Om te beginnen moeten we hebben twee schaaltes. Die nemen we van papier maché, ze zijn zoo dun en licht als papier te krijgen;

DE KLAPROOS

Er bloeit een roode korenroos
In 't rits'lend, ruischend graan.
't Is of haar blaadjes, teer en broos,
Als vlinderulegels slaan.

Het windje speelt er ruw rondom . . .
Het koren nijgt en neurt . . .
En als een vlam staat nu de blom
In 't gulden graan gekleurd.

Als fijn robijn in goud gevat,
Glanst ze in den zonneshijn.
't Is of ze zelf nu stralen spat
Van uit haar weeld'rig schrijn.

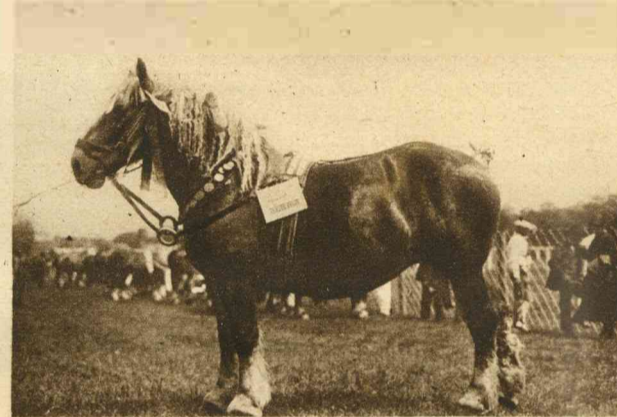
Het windje speelt er ruw rondom
En rukt de blaadjes af.
Gestorven is de mooie blom,
Die zulke schoonheid gaf.

Het leven is zoo teer en broos
Van schoonheid en van duur . . .
En staat men niet, als deze roos,
Soms plots voor 't stervensuur?

Rosa Corthauts.

neem ze zóó, dat ze in elkaar passen. Verder een celluloid maat-glaasje, dat met het inpakken moet worden volgestopt tegen het samendrukken. Als licht kan een gewoon zaklantaarntje dienst doen met een hoes van het roode papier, waarin vaak platen en afdrudpapieren verpakt zijn. Men neemt het best een dubbele laag. Er zijn trouwens heel praktische opvouwbare lantaarntjes in den handel, gemaakt van roode stof. Met een stukje rood lancaster, zooals het voor rolgordijnen gebruikt wordt, kan men met weinig moeite een schermje vervaardigen. Het lecht, dat hier doorkomt, is vrijwel inactinisch; ik heb in Engeland bij vakmensen verschillende donkere kamers gezien, die verlicht werden door een raampje met deze stof beplakt, en waarbuiten dan een gewoon electrisch licht brandde. Voor hen, die een kleine donkere kamer hebben, verdient een dergelijke inrichting wel overweging. Voor een schermje of lantaarntje, zooals ik bedoel, neemt men een strook lancaster, vouwt die zóó, dat ge vier rechthoekige kanten krijgt, laat aan den laatsten rechthoek nog een extra reep van een paar c.M. over, die men ook omvouwt en waarmee men het geheel dicht plakt. Bij gebruik zet men dit om een zaklantaarn heen, en legt er een met lancaster beplakt oud negatief bovenop. Wanneer men een z. g. desensibilisator gebruikt, b. v. een voorbad geeft van pinacriptol (met gebruiksaanwijzing in den handel verkrijgbaar), maakt men zijn plaat zoo veel minder gevoelig, dat men na een paar minuten gewoon op eenigen afstand van een kaars, waarvoor men een schermje van geel papier zet, kan ontwikkelen. De chemicaliën, die men noodig heeft, weegt men thuis af, maakt er poedertjes van in perkamentpapier, elke poeder groot genoeg voor 100 gram ontwikkelaar, verpakt ze in een cigarettentjes en plakt dit dicht met een strookje leukoplast (kleefpleister). Men kan ook de hoeveelheid éénmaal afwegen en droog in het maatglas meten, waarna men de maat noteert. Voor zuurfixeerbad mengt men 100 gr. Natriumthiosulfaat met 25 gr. kaliummetabisulfaat, wat men eveneens verpakt. Voor gebruik moet men 40 gr. oplossen in 200 cm³ water. Broomkali, dat men, vooral in den zomer, bestist noodig heeft, is in tabletvorm verkrijgbaar. Een plaatrekje kan men bij gebruik van film ontberen, men rijgt de films aan een draad, die men tusschen twee vaste punten spant. Om te spoelen prikt men ze aan een stukje kurk, en hangt ze in een waschkom vol water, dat men eenige malen ververscht. Werkt men met platen, dan is een spoelbakje wel gewenscht, het plaathoudertje kan men meteen als droogrek gebruiken en als men de overige ingrediënten er in verpakt, neemt het in den koffer niet veel plaats in. Afdrukken doet men het best op kunstlichtpapier, wat best gaat zonder drukraam, een schoongemaakt negatiefglaasje en een stukje carton zijn voldoende, voor platen het carton alleen.

Zoo ziet men, dat een volledige uitrusting om op reis te kunnen ontwikkelen niet zoo heel zwaar behoef te zijn, vooral niet als men met een kleine camera werkt.

Van de tentoonstelling „Het Nederlandsche Trekpaard“ te Breda

Carline D'Engwei B 9146, eigenaar de heer K. Crützen te Schaesberg (L.). — Eerste prijs merriën 5 jaar en ouder.

NIEUW HOLLANTSE WIJSHEIJT.

Siethier een waere, wijse spreuck,
Die elck als troost sal baeten:
„Het sijn de slechtste vrughten niet,
Die 't vaederlant verlaeten.“

ONDERSCHIED.

De mensch met zelfrespect is zeker
Niet met geringschatting content;
Behalve dan op de biljetten,
Die hem z'n vrind, de fiscus, zendt.

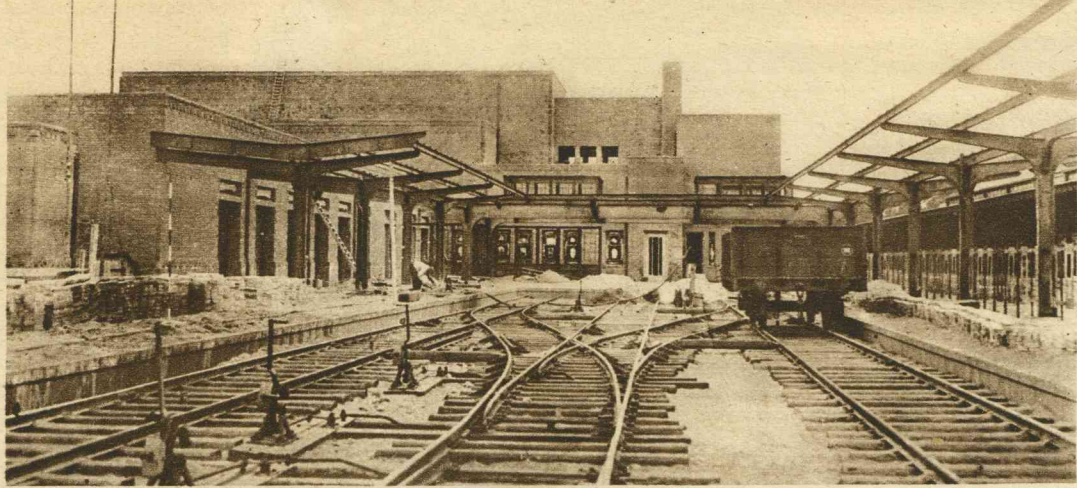

Het Internationaal Accountantscongres te Amsterdam
Groep der deelnemers voor het Koloniaal Instituut.

Van Heinde en Verre

Ds. C. J. van Paassen,
predikant bij de Ned. Herv. Gemeente
te Haarlem, herdacht den 7en dezer
zijn 25-jarige ambtsvervulling.

Het nieuwe Station Naarden—Bussum,
waaraan thans de laatste hand gelegd wordt.

E. J. de Groot
De heer E. J. de Groot, Directeur der
Stadsdrukkerij van A'dam, herdacht de
vorige week het feit, dat hij vóór 25
jaar in dienst dezer gemeente trad.

Het noodweer boven Berlijn-Woltersdorf

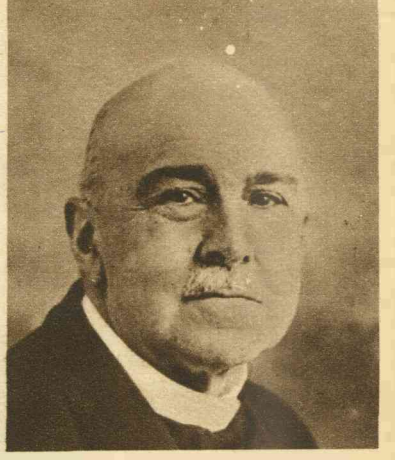
Door een hevig onweer, gepaard gaande met een wolkbreuk, is de laan, die van Woltersdorf naar Kalkberge leidt, over een afstand van 100, en een breedte van 30 meter weggesluisd. De linker foto geeft een denkbeeld van de aangerichte verwoesting. Rechts de ruïne van de Kegelbaan te Woltersdorf, waarin zich ongeveer 100 menschen bevonden, toen het noodweer begon. Terwijl ze instortte, begrooft zij de menschen onder het neervallend gesteente. Dertien personen werden gedood en 80 voor een deel zwaar gewond.

Ds. G. Bax,
Gereformeerd Predikant te Holtten (O).,
herdenkt den 14en Juli den dag waarop
hij vóór 25 jaar zijn ambt aanvaardde.

De „Friezendag” te Amersfoort,
welke de vorige week gehouden werd. Er waren ongeveer drieduizend Friezen uit alle oorden des
lands aanwezig. — Het bestuur, met een groep der aanwezigen.

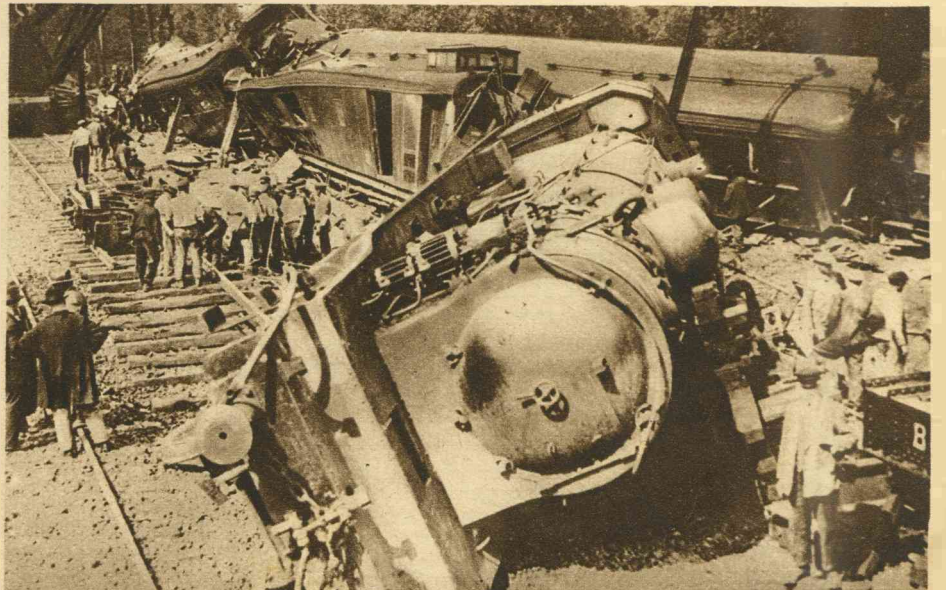

Dr. M. B. Romeny,
huisarts te Rotterdam en internist der
Diaconessen-inrichting aan den Wester-
singel aldaar, zal 1 Augustus a.s. zijn
praktijk neerleggen.

Het Pompstation F. te Amsterdam

nadert zijn voltooiing. Het ligt nabij het Rijksmuseum, en zal voor de buitenstad een
grote verbetering beteekenen, daar, wanneer het eenmaal in werking treedt, de grachten
niet meer zoo erg verontreinigd zullen worden.

De ernstigste spoorwegramp in Frankrijk sinds vijf jaar

De ruïne van den trein Le Havre-Parijs, die de vorige week tijdens een hevig onweder
derailleerde. Twintig passagiers werden gedood en zeven en negentig gewond, van wie
verscheidenen ernstig.

zeggen trad hij opzij om den man door te laten. Zwijgend nog, deed hij de deur van de eetkamer achter hem en zijn bezoeker dicht.

Direct liep de vreemde naar het portret op den schoorsteenmantel toe. Eenige seconden, die Carter een eeuwigheid leken, stond hij daar zwijgend, met zijn rug naar Carter, steeds kijkend naar Willy! Willy, waar Carter zoo oneindig veel van hield. Hemel, waar moest dit alles op uitloopen?

Wenters keerde zich om. „Mooi!” zei hij, met dienzelfden duivelschen grijns. „Ik herinner me geen aardiger foto van mijn vrouw. Hier is een kiekje van ons beiden.”

Hij haalde een foto uit zijn zak, maar Carter keek er niet naar.

„Ik kan me begrijpen, dat u het niet prettig vindt, me hier te zien.”

Smil Coué,

de bekende apostel van de autosuggestie, is te Nancy onverwachts overleden. Zoals men weet, trachtte Coué de menschen van hun kwalen te genezen, door hen steeds tot zichzelf te laten zeggen dat hun lijden verminderde en zij zich iederen dag beter gevoelden.

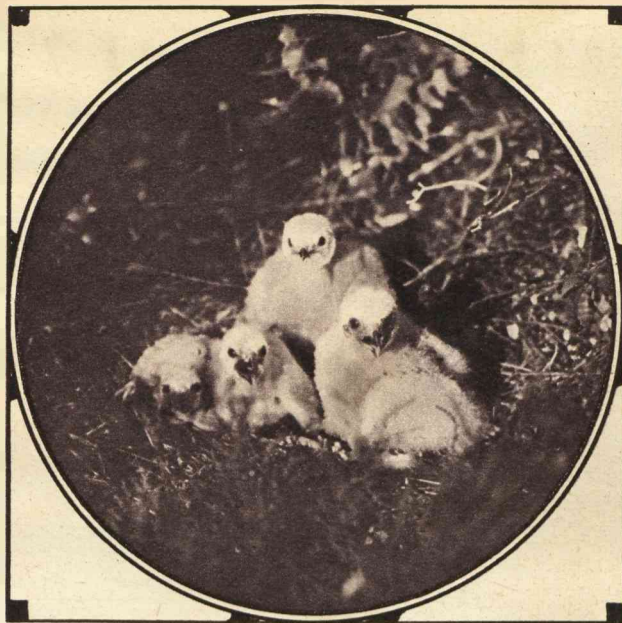
Carters lippen waren droog als kurk. Hij kon niet geregeld denken....

„Willy sprak altijd heel aardig van u,” ging de ander voort. Als die grijns op zijn gezicht er niet geweest was, zou men hebben kunnen denken, dat hij een vriendelijkheidje wilde zeggen. „Ik heb haar niet gezien, sinds ik in de stad ben gekomen. Ik hield altijd veel van mijn geboorteplaats, ofschoon ik er pas een paar weken geleden in teruggekeerd ben. Waar we ook heentrekken, er is toch nergens zoiets te vinden als je eigen thuis.”

„Thuis...” zei Carter eindelijk. „U... ik dacht, dat u dood was.”

„Dood! Wat een ongezelligen klank heeft dat woord! Ik ben geneigd redelijk te zijn, maar dood wil ik niet zijn.”

Carters denkvermogen begon weer geregelder te werken.

Jonge roofvogels

Een aardig kiekje van een nest jonge roofvogels, zoogenaamde Kuikendieven, genomen op de Drentsche heide. De kuikendief is de eenige roofvogel, die op den grond nestelt.

„Wat verlangt u?” vroeg hij ten slotte.

De man keek hem een oogenblik aan, en zei toen half spottend: „Ik kom u alvast feliciteeren met uw huwelijk.”

„Schoft!”

Voor den eersten keer luchtte Carter zijn gemoed tegenover zijn bezoeker.

„Kom, kom, mijnheer Carter. Het is toch niet verstandig, ruzie met me te zoeken! Ik ben heusch hierheen gekomen zonder kwade bedoelingen. Maar laat ik even vertellen. Een paar weken geleden ben ik hier gekomen, en nu gisteren hoorde ik plotseling van uw huwelijk. Eerst wilde ik wachten tot morgen en dan in de kerk komen, maar dat vond ik voor mijn aanleg te dramatisch. En bovendien vond ik het wel een beetje onaardig tegenover u en Willy, en dus besloot ik om vandaag te komen. En nu noemt u me nog een schoft!”

Carter balde zijn vuisten. Hij kon dien ellendigen grijns van den man daar voor hem niet uitstaan.

„De politie meldde uw dood,” zei hij.

„Dat hoorde ik. Het is een vergissing. Het betrof een broer van me. Willy zal u wel verteld hebben, dat ik nog een broer had. Die leek veel op me, en hij heeft waarschijnlijk mijn naam gebruikt. Ik wist wel, dat hij een paspoort van me had. Het kon me niets schelen. Eh... voor sommige menschen

is het wel gemakkelijk als iemand dood is, ze kunnen dan weer opnieuw beginnen. Maar ongelukkig voor u en voor Willy, ben ik echter niet dood.”

„U heeft gelijk, het is ongelukkig,” zei Carter bitter. „En nu ben ik hier,” zei de ander, op zijn gemak gaande zitten en zijn beenen over elkaar kruisend.

„Je hebt haar leven tot een hel gemaakt... en nu ze een kans heeft om gelukkig te worden, kom je terug!”

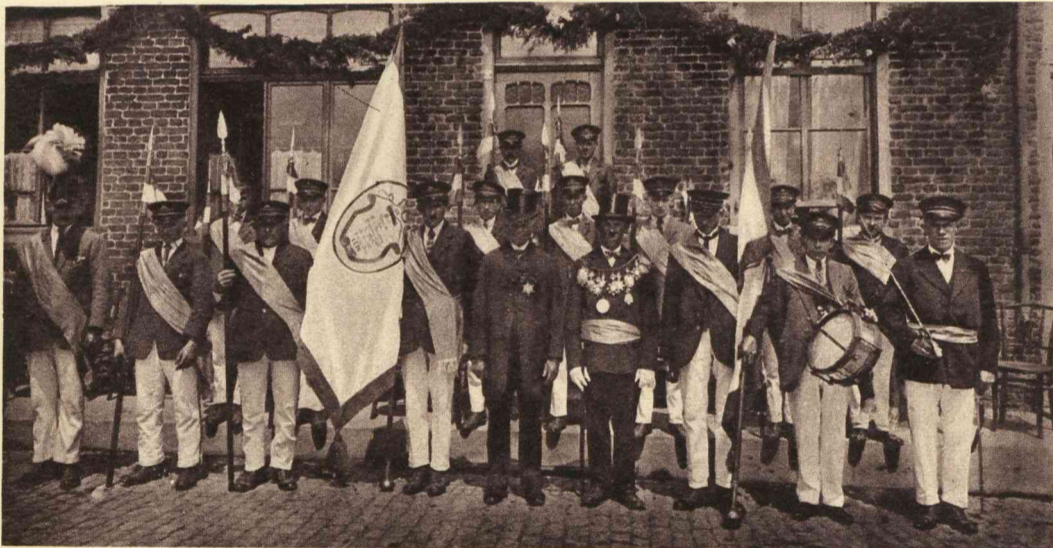
„Bent u niet een beetje theatraal?” vroeg Wenters. „Ons huwelijk was geen model huwelijk, daar hebt u gelijk aan, maar een „hel” is toch wel een beetje overdreven. Doch in ieder geval: ik ben nu terug. En ik ben heusch veranderd, en stel me voor een model-echtgenoot voor Willy te zijn in de toekomst. Als de toewijding in de toekomst het verleden kan doen vergeten... enfin, u begrijpt me wel, nietwaar?”

O, die duivelsche grijns bij ieder woord, dat die man zei!

De dameskampioenschappen te Wimbledon

Señorita de Alvarez (kampioene van Spanje, links) en Mrs. Godfree (kampioene van Engeland), poseeren voor hun ontmoeting om het tenniskampioenschap te Wimbledon, voor onzen correspondent. Mrs. Godfree won met 6-2, 4-6, 6-3.

Het St.-Antoniusgilde te Well (Limburg)

dat in de afgelopen week zijn 500-jarig bestaan feestelijk herdacht.

„Je bent een groote schoft,” zei Carter uit den grond van zijn hart.

„Mijn waarde, je hebt heusch je zin voor verhoudingen verloren en bovendien vervalt je in herhalingen. Dat is toch niet de manier om den verloren zoon bij zijn terugkeer te behandelen? Waar blijft het gemeste kalf?”

Carter forceerde zich geen acht op deze laatste woorden te slaan, maar hij zei gedwongen kalm: „Als ik me goed herinner, dan waren er een paar dingen, waarom je liever niet onder de oogen van de politie kwam?”

„Daar heb je gelijk in,” zei Wenters beminnelijk.

„Er was ook zoiets van een inbraak, als ik het goed heb.”

„Dat kan uitkomen.”

„Het beste zou daarom misschien zijn de politie op te bellen en te zeggen dat je hier bent.”

Pandoeren.

Redacteur K. C. de Jonge, v. Woustraat 112^{II}, Amsterdam.

Alle mededeelingen deze rubriek betreffend, aan bovenstaand adres te richten.

Auteursoplossing probleem No. 99.

- 1e Slag A S. 10, B H. V., C H. H., D S. B.
- 2e „ C R. H., D R. 8, A R. 10, B H. 9.
- 3e „ B S. V., C H. 10, D K. H., A S. 9.
- 4e „ C S. H., D K. V., A S. 8, B K. A.
- 5e „ C S. A., D K. B., A S. 7, B H. B.
- 6e „ B R. V., C H. 7, D H. 8, A R. 7.
- 7e „ D K. 8, A K. 7, B H. 6, C H. A.
- 8e „ C K. 9, D R. B., A K. 10, B R. 9.

Auteursoplossing probleem No. 100.

- 1e Slag A R. 10, B R. B., C R. 9, D K. A.
- 2e „ B S. V., C R. A., D K. H., A S. 9.
- 3e „ C H. 10, D H. A., A H. 6, D H. 8.
- 4e „ D K. 8, A K. 7., B K. V., C R. H.
- 5e „ C S. B., D S. H., A S. 8, B S. 10.
- 6e „ D K. 10, A K. 9, B H. V., C R. 7.
- 7e „ C K. B., D H. 9, A K. V., B H. 7.

Auteursoplossing probleem No. 101.

- 1e Slag A S. 8, B S. 10, C S. 7, D S. A.
- 2e „ D H. B., A H. 9, B S. V., C S. 9.
- 3e „ C K. B., D K. V., A K. 8, B K. H.
- 4e „ B K. 10, C K. A., D H. A., A K. 7.
- 5e „ C H. V., D R. A., A H. 7, B S. H.

- 6e „ B R. 10, C R. V., D R. B., A R. 7.
- 7e „ C H. 8, D R. 9, A H. 6, B S. B.
- 8e „ B H. 10, C K. 9, D R. 8, A H. H.

PROBLEEM No. 110.

Ingezonden door den heer C. J. de Ligt, Den Haag.
Misère Ouverte Impériale (praatje).

A.	B.
Harten 6, 8, 9, Heer.	Harten 10, Vrouw.
Ruiten 8.	Ruiten 7.
Klaveren 7, 9.	Klaveren 8, Aas.
Schoppen 10.	Schoppen 8, Boer, Heer.

C.	D.
Ruiten 10, Boer, Heer, Aas.	Harten 7, Boer, Aas.
Klaveren 10, Heer.	Ruiten 9.
Schoppen Vrouw, Aas.	Klaveren Boer, Vrouw.
	Schoppen 7, 9.

Troef: Schoppen. Kijkaart: Ruiten Vrouw.
A speelt Schoppen tien en?

PROBLEEM No. 111.

Ingezonden door H. Hoogland Sr., Utrecht.
Piccolo Misère Ouverte Impériale (piccolo praatje).

A.	B.
Harten 6, 7, 9, 10.	Harten Vrouw, Heer.
Ruiten 8, 9.	Ruiten Vrouw.
Schoppen 10, Boer.	Klaveren 9, 10, Heer.
	Schoppen 7, 9.

C.	D.
Harten 8, Aas.	Harten Boer.
Ruiten 10, Aas.	Ruiten 7, Boer, Heer.
Klaveren 7, Boer.	Klaveren 8, Vrouw.
Schoppen 8, Heer.	Schoppen Vrouw, Aas.
Troef: Schoppen.	Kijkaart: Klaveren Aas.
A speelt Schoppen 10 en?	

PROBLEEM No. 112.

Voorgekomen op een speelavond.
Misère Ouverte Impériale (praatje).

A.	B.
Harten 6, 9, Boer.	Harten Vrouw.
Ruiten 7, 9, 10.	Ruiten Heer, Aas.
Klaveren 7, 8.	Klaveren Aas.
	Schoppen 7, 10, Boer, Aas.

C.	D.
Harten 10, Heer.	Harten 7, 8.
Ruiten 8, Boer.	Ruiten Vrouw.
Klaveren 9, Heer.	Klaveren 10, Boer, Vrouw.
Schoppen 9, Vrouw.	Schoppen 8, Heer.
Troef: Schoppen.	Kijkaart: Harten Aas.
A speelt Klaveren 8 en?	

Volgorde der spelers B D.
A
Oplossingen binnen 4 weken in te zenden aan het adres van den redacteur der rubriek.

„Ga je gang. Dat beteekent dan, dat ik, in het ongunstigste geval, drie jaar krijg. Dat is een lange tijd. Ik geloof niet, dat u er een idee van heeft, wat het zeggen wil drie jaar te moeten zitten. Maar... u heeft er misschien wel een idee van wat het zeggen wil, als iedereen hier rondbazuint, dat de man — let wel: de man — van Willy in de gevangenis zit. Dan kan er voor iemand met uw reputatie geen sprake meer zijn van een huwelijk met Willy. Dus: voelt u er nog zooveel voor de politie op te bellen?”

Carter dacht even na.

„Veronderstel eens,” zei hij toen, „dat ik het juist prettig vond, dat je tuschenbeide bent gekomen? Dat zou den grond onder je voeten wegnemen.”

„U bedoelt, dat als u eens liever niet met Willy wilde trouwen, u eigenlijk blij zoudt zijn, dat ik gekomen ben? Nu, daar hoeven we niet verder op in te gaan. Daar schrikte u te veel voor, toen u hoorde wie ik was. En bovendien, zooveel menschenkennis heb ik nog wel, dat ik wel zie, dat u niet de man is om 'n meisje te trouwen, van wie u niet houdt. Maar als het zoo is: welnu, de telefoon hangt vlak naast u, en u kunt dus de politie opbellen... als u durft!”

Carter voelde dat hij geslagen was.

„Het moet aan Willy verteld worden,” zei hij.

„Waarom?” vroeg de ander. „Ik ben niet zoo slecht als u denkt. En bovendien, ik heb haar genoeg verdriet gedaan, en ik wil haar niet nog meer onaangenaam zijn.”

„Het huwelijk kan niet doorgaan, en daarom moet ze gewaarschuwd worden.”

Een stilte volgde op zijn woorden.

„Niemand behalve jij weet dat ik nog leef. En ik ben niet bang, dat Willy bij mij wil terugkomen, als ze hoort, dat ik nog in leven ben.”

Weer verscheen die akelige grijns op zijn gezicht.

„Waar wil je heen?”

„Dat zal ik zeggen. Ik wilde met je praten op een verstandige manier. Ik verkeer in moeilijke omstandigheden. Ik heb geld nodig. Ik ben daarom bereid, om dood te blijven... tegen een zekere vergoeding.”

„Chantage!”

„Wat is er in een naam? U kunt toch niet verlangen van iemand, dat hij zich dood houdt zonder eenige vergoeding?”

Een oogenblik bleef Carter het antwoord schuldig.

„Als ik een even groote ellendeling was als jij, zou ik op je voorwaarden ingaan,” zei hij eindelijk kalm en rustig, als iemand die zijn besluit genomen heeft.

„Dat zijn harde woorden, mijnheer Carter.”

Hij grijnsde weer. Hij zag klaarblijkelijk een of andere aardigheid in hetgeen hij zei.

„Het zijn ware woorden. Het huwelijk zou wettelijk geen huwelijk zijn en hetgeen ik je nu betaalde zou slechts het begin zijn van een serie afpersingen zonder eind, afgezien nog van het feit of het van mijn kant geen belediging van Willy was, indien ik haar trouwde zonder haar te zeggen dat je nog in leven was. Neen, ik zal Willy vertellen wat er gebeurd is.”

„U wilt haar dus dat nieuwe verdriet niet besparen?”

„Dat jij, jij, mij durft beschuldigen haar onnodig verdriet te doen... terwijl ze jouw slachtoffer is... dat is wel het ongelooflijkste wat ik me kan indenken! Als je maar iets om haar gaf, zou je nooit weer onder haar oogen durven komen!”

Deze laatste woorden schenen Wenters te doen inzien, dat hij niets bereiken zou op de manier waarop hij was begonnen. De grijns verdween van zijn gezicht.

„Zoo,” zei hij alleen.

Carter glimlachte, maar hij alleen wist, hoeveel moeite het hem kostte dien glimlach voort te brengen.

„Het huwelijk zal dus in ieder geval moeten worden uitgesteld,” zei hij koel.

„Uitgesteld?” vroeg de ander verbaasd.

„Ja, uitgesteld. Er zijn bepaalde middelen om schurken, zooals jij, te behandelen. Binnen eenige maanden kan Willy

een zwaren tinnen kandelaar welke op den schoorsteen stond en wierp dien naar Carters hoofd. Op een haar na was 't raak.

Zijn plotselinge uitval van woede had Carter geenszins verrast. Hij liep om de tafel heen op zijn aanvaller toe... De deur ging open en de verschrikte huisknecht kwam binnen.

De beide mannen waren nu vlak bij elkaar. Toen Wenters wilde uitvallen, deed Carter een stap opzij met een vlugheid als hij in jaren niet aan den dag had gelegd. Toen greep hij den ander bij de polsen en draaide ze om.

Een kreet van pijn ontsnapte aan Wenters' lippen.

„Je ziet, dat hij me wilde aanvallen,” zei Carter terwijl hij Wenters met behulp van den huisknecht de handen bond.

„Wil ik de politie opbellen, mijnheer?” vroeg de huisknecht.

„Neen... ik zal het zelf doen.”

Er was geen spoor van emotie in zijn stem toen hij den politie-inspecteur mededeelde wat er gebeurd was.

„Ik kom direct, mijnheer,” zei de inspecteur, „we zoeken hem juist.”

Zonder zich te verzetten liet Wenters zich door de politie weggeleiden.

Niet voordat hij weer alleen was, drong het tot Carter door, wat het gebeurde voor hem betekende. Het was niets minder dan een ramp. Alles was voor het huwelijk in orde gemaakt. Hij had alles zoo geregeld, dat hij Willy voor de trouwplechtigheid niet meer zou zien, maar hij zag weer den blik in haar oogen toen hij haar goedennacht wenschte den avond te voren! Zij

hield van hem. Als hij het niet eerder had geweten, zou hij het toen duidelijk in dien blik gezien hebben. En terwijl hij voor den haard zat, bedacht hij dat zij nu misschien bezig was om de laatste voorbereidingen te maken om haar kamers te verlaten, om haar nieuwe leven als zijn vrouw te gaan beginnen.

Hoe meer hij er aan dacht, hoe erger de toestand hem leek. Het was voor Willy onmogelijk, om weer als zijn secretaresse in zijn dienst te komen, na wat er gebeurd was. Een echtscheiding leek nu het eenige

wat er te doen overbleef. Hij zou haar daartoe moeten vertellen dat haar man nog leefde, dat zij nog zijn vrouw was. Hij vond het vreeselijk. Het zou zijn alsof hij 'n lachend kind een klap in het gezicht zou moeten geven.

En toch moest het gedaan worden. En beter nog vanavond dan morgenochtend. Wanhopig pijnigde hij zijn hersens af om een uitweg te vinden. Het eenige was nu, om het Willy zoo voorzichtig mogelijk mede te deelen. Langzaam stond hij op en liep de hall in. Juist toen hij de deur wilde uitgaan, hoorde hij den huisknecht telefoneeren: „Ja mijnheer, mijnheer Carter is thuis. Een oogenblikje!”

Hij ging naar de telefoon. „Hallo,” zei hij, en het leek hem of 't niet zijn eigen stem was die hij hoorde.

't Was de inspecteur van politie, die zei:

„Ik dacht, ik zal u maar even opbellen, mijnheer Carter. Ik heb den man — dien Wenters, een verhoor afgenomen.”

„Ja? En?” antwoordde Carter kalm.

„Nu, hij is niet Paul Wenters, maar zijn broer.”

„Wat?”

„Hij is niet Paul, maar zijn broer Jan Wenters. Gelukkig voor hem is hij niet degenen dien we zochten. Want die stond gesignaleerd wegens moord. Hij lijkt sprekend op Paul en daarom probeerde hij geld van u los te krijgen. Wat wilt u? Wilt u hem laten vervolgen, of...?”

„Neen, ik wil niets meer met hem te maken hebben. Nu hij niet Paul Wenters is, laat hij me verder koud. Goedemiddag, inspecteur. Ik dank u wel!”

En met een zucht van verlichting hing Carter na dien emotievollen avond den haak aan de telefoon.

De Koninklijke Familie in Zwitserland.

Het Regina Palace Hotel, waarvan de Koninklijke Familie met gevolg de tweede etage bewoont. Rechts aan den heuvel flank het kur oord St. Beatenberg, en op den achtergrond de besneeuwde toppen van het Breithorn.

De Koninklijke Familie in Zwitserland.

Gezicht van den wandelweg „Waldrand” af op het Regina Palace Hotel en zijn naaste omgeving. Op den achtergrond het beroemde massief van Eiger, Mönch en Jungfrau; in den linkerhoek de machtige flanken van het Schreckhorn.

schuwen. Per telefoon. Of ik ga met den auto naar haar toe. En ik zal er voor zorgen dat ze vanavond de stad nog verlaat. En jij... enfin, er uit! Of moet ik je er uit gooien?”

„Jij?” Er kwam een gevaarlijke trek op Wenters' gezicht. „Jij me er uit gooien?”

„Ja,” zei Carter kalm.

Er was iets in Carters manier van doen, wat Wenters razend maakte. Misschien was het wel zijn onverstoortbare kalmte. Plotseling leek het alsof alle zelfbeheersching Wenters verlaten had. In een vlaag van hevige woede greep hij

„DE TOORTS”

DOOR I. C. JOYE

Vertaald door DICKY WAFELBAKKER

Hieronder volgt het eerste gedeelte van ons nieuwe feuilleton „DE TOORTS”, een zeer boeiend verhaal, vol spannende en dramatische momenten! Wij bevelen het onzen lezers en lezers warm aan. Koopers van losse nummers raden wij, zich op „Panorama” te abonneren, opdat zij geen vervolg zullen missen, want ons blad is aan de kiosken vaak uitverkocht!

1) De geschiedenis van haar stiefmoeder.

In een der loges van het Minerva Theater zat een vroolijk gezelschap van zes personen bijeen.

Het bestond uit een getrouwd stel (kapitein en mevrouw Delkirk), een Fransch meisje met haar aanstaanden echtgenoot, en een Engelsche jonge dame, die gezeten was naast een bleeken jongeling, welke buitengewoon verliefd op haar was.

De naam van dit laatste meisje was Tilda Tresby en haar aanbieder heette. Edward Furr-Dalton, en terwijl het verloofde paartje geheel in elkander verdiept was, en hand aan hand zat, sloegen de nog niet geëngageerde menschen alles wat er op het tooneel voorviel met de grootste belangstelling gade.

Dat wil zeggen, Tilda deed dit, doch verschillende keeren boog de jonge Edward zich tot haar over om haar iets in het oor te fluisteren, terwijl hij openlijk te kennen gaf, dat hij meer aan haar dan aan het heele tooneelstuk dacht.

Het jonge meisje gaf echter totaal niets om hem, en wist zeker, dat haar gevoelens ten opzichte van hem in de toekomst evenmin zouden veranderen, onverschillig welk een uitstekende partij haar vader en stiefmoeder hem ook voor haar vonden.

Tilda dacht er nog niet over met wien dan ook te trouwen. Inderdaad was er heel weinig, wat ze nog te wenschen over had, om de eenvoudige reden, dat ze haar geheele leven altijd alles gekregen had, wat haar hart maar wenschen kon.

Zes maanden geleden was er echter een groote verandering in den toestand gekomen. Toen was haar vader hertrouwd en had een tweede vrouw meegebracht om over het mooie huis in West Audley Street het opperbevel te voeren. Sinds dien tijd had Tilda er dagelijks naar verlangd, dat de nieuwe mevrouw Tresby een ongelimiteerd bezoek zou gaan brengen aan haar familie in Australië.

Tilda had echter niet eens zóó het land aan de tweede vrouw van haar vader, als deze bewuste dame wel aan het jonge meisje scheen te hebben. Herhaaldelijk gaf ze er maar al te duidelijk blijken van, dat het haar een buitengewoon genoegen zou doen, wanneer haar stiefdochter uit het huis zou vertrekken.

Niettegenstaande Tilda zich hierdoor niet zoo gelukkig voelde, als zij vroeger placht te zijn, bleef ze het leven toch nog altijd van de rooskleurige zijde bekijken. Ze was nu een en twintig jaar en volstrekt nog niet van plan te trouwen. Maar wat wenschte ze dan eigenlijk wél?

Er waren niettemin oogenblikken, welke den laatsten tijd veelvuldiger voorkwamen, dat het jonge meisje tot de ontdekking geraakte eigenlijk een vreeselijk nutteloos en doelloos bestaan te leiden. Daar zij evenwel op geen enkelen man verliefd was — alteminst op Edward Furr-Dalton, den zoon van een millionair en telg van een heel oud geslacht — en dientengevolge ook geen lust had in het huwelijksbootje te stappen, bleef haar niet veel meer over dan zooveel mogelijk uit te gaan en zich op alle manieren te amuseeren.

Zoo leek het haar tenminste toe, terwijl ze in de loge van het Minerva Theater zat en genoot van een der laatste revues, waarin verrukkelijke melodieën voorkwamen.

Zoo scheen het, en toch, hoe vaak gebeurt het, dat wij eensklaps op het meest onverwachte moment ervaren, dat alles inderdaad toch zoo anders is dan het vroeger leek. Het is echter heel goed, dat wij dergelijke dingen nooit lang van te voren weten, want dan zouden zelfs de dappersten onder ons onmiddellijk op de vlucht slaan. Toch is het beter een dergelijk iets niet te doen, en wanneer wij later terugblikken, weten wij, dat het eenige, wat ons te doen stond, was ons er dapper doorheen te slaan.

„Heb je ooit zulken onzin gezien?” merkte Edward Furr-Dalton op, toen aan het eind der tweede acte de heldin zingend werd weggedragen om een sombere, onbekende toekomst tegemoet te gaan.

„Nee, dat noem ik het niet,” antwoordde Tilda langzaam en op eenigszins uitdagenden toon.

„Jij bent het nooit in één enkel opzicht met me eens.”

„Ik denk, dat het komt, omdat jij alles altijd van den slechtsten kant bekijkt, en nimmer ergens een lichtpuntje in ontdekt.”

„Je bent zelden iets anders dan onvriendelijk tegenover mij,” merkte de jonge man op, „en je geeft me heusch duidelijk genoeg te kennen, hoe je in je hart over me denkt.”

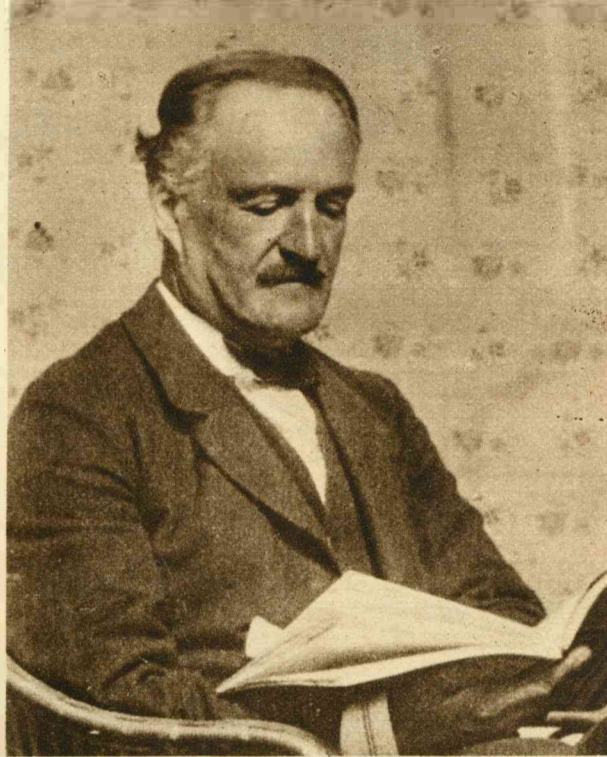
„Oh, Edward, het spijt me ontzettend,” zei het meisje thans innemend lachend. „Ik weet, dat ik dikwijls erg kattig kan zijn en ik heb het heusch niet zoo bedoeld.”

„Het komt er niets op aan, Tilda, en je hoeft volstrekt geen verontschuldigen aan te bieden.” Even keek hij peinzend voor zich uit en toen zei hij eensklaps: „Het is me nog altijd een raadsel, waarom je toch eigenlijk niet met me wilt trouwen.”

Op dit oogenblik zag hij er inderdaad uit, alsof hij het als een zeer ingewikkeld probleem beschouwde.

Hoewel Tilda moeite moest doen niet in lachen uit te barsten, slaagde zij er toch in zich te beheerschen, en wist ze zelfs een ernstige uitdrukking in haar oogen te brengen.

„Ik denk, dat de reden daarvan is, dat ik stellig

Professor R. N. Roland Holst,

die benoemd is tot Directeur-hoogleraar van de Rijks-academie van Beeldende Kunsten te Amsterdam, in de plaats van wijlen Prof. Derkinderen.

en zeker weet, dat we nooit met elkander overweg zouden kunnen,” antwoordde ze. Hierop maakte mevrouw Delkirk een opmerking, waardoor het gesprek algemeen werd, totdat het gordijn voor de derde en laatste acte opging.

Na afloop der voorstelling bezochten ze de nieuwste en meest luxueuze dansclub, waar ze tot ongeveer één uur vertoefden. Toen brachten de Delkirks Tilda in hun grooten auto naar huis, terwijl Edward zich bij het verloofde paartje voegde.

Nadat Tilda haar kennissen goedennacht gewenscht en met haar sleutel de voordeur geopend had, kreeg ze er plotseling behoefte aan beneden nog een half uurtje te blijven lezen, alvorens zich naar haar slaapkamer te begeven. Daar zou haar kamenier haar wachten, om haar krullend haar te borstelen en te masseeren, en het warme bad voor haar in gereedheid te brengen.

Een onverklaarbaar rusteloos gevoel had zich van het jonge meisje meester gemaakt en ze had er niet de minste behoefte aan nog te moeten piekeren over het feit of ze inderdaad Edward's liefdesverklaring moest accepteren, of ze haar best kon doen op wat beteren voet met haar stiefmoeder te komen, of ze een poesje op reis zou gaan — en, oh, nog wel een dozijn dingen meer, waarin ze zich thans niet wilde verdiepen.

Daarom liep Tilda naar de bibliotheek en stond kort daarop voor een groote kast, waarin zich de nieuwste werken bevonden.

Voordat zij echter een boek van een der planken nam, wierp ze haar blauw fluweelen avondmantel van zich af. . . . Ze deed dit echter met zulk een nonchalant gebaar, dat zij hiermede een bronzen Apollobeeld afsloeg, hetwelk met een geweldig geraas op den gepolitoerden vloer terecht kwam.

„Oh, waarom ben je nu juist niet op een vacht

gevalLEN?” zei Tilda onwillekeurig, terwijl ze zich bukte om het bewuste voorwerp op te rapen. „Ik veronderstel niet, dat papa of een van de bedienden het lawaai gehoord zal hebben, doch in dit huis is er toch iemand, die zóó afschuwelijk licht slaapt, dat men bijna bang is om te niezen.”

Deze laatste opmerking werd gedacht, doch niet uitgesproken. Ze zette het volkomen onbeschadigde beeld weer op zijn gewone plaats terug. Toen ging ze weer voor de boekenkast staan, en haalde er verschillende deelen uit, voordat ze eindelijk iets gevonden had, wat naar haar zin was.

Eensklaps hoorde ze, hoe er op een voorzichtige en zachte manier een deur geopend werd. Tilda keek om. Zooals ze wel verwacht had, verscheen degene der huisgenooten, die bij het minste of geringste geluid wakker werd, op den drempel van het vertrek.

Stiefmoeder en stiefdochter stonden thans tegenover elkander.

Met de grootste behoedzaamheid sloot de tweede mevrouw Tresby de deur en liep op Tilda toe.

„Ik hoorde een vreeselijk lawaai en ben maar eens komen kijken, wat er gebeurde,” zei ze, terwijl ze de plooiën van haar peignoir dichtert om zich heen te trekken.

„Ja, ik dacht wel, dat U dit doen zou,” antwoordde Tilda kalm. Toen voegde ze er eenigszins angstig aan toe: „Ik hoop maar, dat ik papa niet heb doen schrikken.”

„Nee, voordat ik naar beneden ging, heb ik even in zijn kamer gekeken, doch het deed mij genoegen te bemerken, dat hij er rustig doorheen is geslapen.”

„Blij toe! Ik wilde, dat dit met U ook maar het geval was geweest.”

„Tilda, moet ik dit als een opzettelijke belediging van jouw kant beschouwen?” klonk het gestreng.

„Oh, volstrekt niet. Ik veronderstel, dat ik het alleen maar zei, eenvoudig omdat ik het voelde. Er was niets opzettelijks aan. Het spijt me heel erg, als mijn antwoord grof of onvriendelijk heeft geklonken, maar oh — moeder, ik zou het zoo prettig vinden, als U me alleen wilde laten.” Na deze uitbarsting viel Tilda in een diepen stoel neer en slaakte een zucht.

De groote, slanke mevrouw Tresby in haar vuuroorde peignoir, bleef evenwel staan en nam het jonge figuurtje met een minachtende uitdrukking in haar oogen op.

„Ik geloof niet, dat jij er geschikt voor bent alleen gelaten te worden,” zei ze na eenig stilzwijgen. „Nog geen twee dagen geleden heb je midden in den nacht een heel gezelschap jonge menschen meegebracht, en koffie gebruikt in de eetzaal, en de vorige week. . . .”

„Luistert U eens, moeder,” viel Tilda haar kalm, doch brutaal in de rede, „het is heelemaal niet mijn plan hinderlijk of onhebbelijk te zijn, maar ik wil U er toch even op attent maken, dat ik weiger door U contróle op mij te laten uitoefenen. Ik ben de dochter van mijn vader, en mijn plaats is in het huis van mijn vader, terwijl ik steeds gewend ben geweest precies te doen, wat ik zelf verkies. Vader heeft altijd veel van me gehouden en mij volmaakt vertrouwd, en het zou heel jammer zijn, als onze verhouding veranderen zou, eenvoudig omdat hij toevallig hertrouwd is. Ik ben volkomen bereid U vriendelijk te behandelen en me keurig ten opzichte van U te gedragen, doch U heeft zich volstrekt niet met mijn zaken te bemoeien. Dit is jarenlang mijn tehuis geweest en het is nog slechts heel kort geleden, dat het ook Uw woning is geworden.”

Met een eigenaardige uitdrukking in haar schitterende donkere oogen nam mevrouw Tresby haar stiefdochter op. Ofschoon het heel duidelijk zichtbaar was, dat er een storm van emoties in haar omging, scheen ze het echter beter te achten, zich voor het oogenblik te beheerschen.

Eindelijk zei ze:

„Geloof je niet, dat het verstandig van je zou zijn, als je het huwelijksaanzoek van Edward Furr-Dalton aannam?”

„Nee, want als ik er zoo over gedacht had, dan had ik hem al eer genomen. Ik geef totaal niets om dien jongen man.”

„Je hebt nog andere bewonderaars: is er onder die allen geen enkele, van wien je kunt houden?”

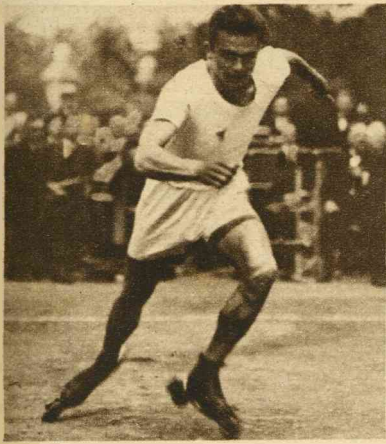
„Nee,” klonk het antwoord.

Even heerschte er stilte.

„Wat zou je er van zeggen geruimen tijd met de familie Claidcards op reis te gaan? Een paar dagen geleden vertelde Marion Claidcard, dat ze het verrukkelijk zou vinden, als jij haar familie vergezelde. Vind je dat geen aardig idee?”

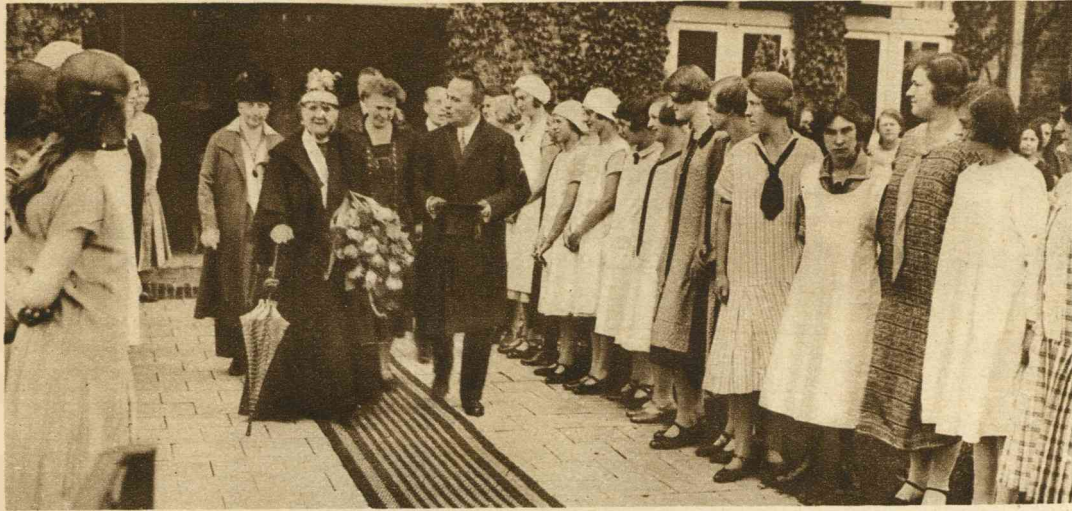
(Wordt vervolgd)

UIT HET VOLLE LEVEN

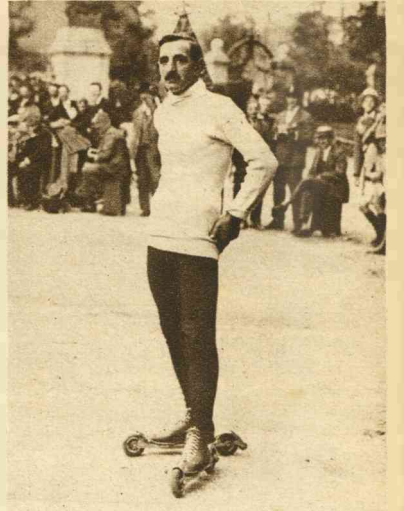
De tweewielige wegschaats

De vorige week op een avond had in het Vondelpark te Amsterdam een demonstratie plaats op de tweewielige wegschaats, een nieuwe uitvinding, om alweer den mensch in de gelegenheid te stellen zich vlugger te kunnen verplaatsen. Verscheidene bekende schaatsenrijders namen aan de goedgeslaagde demonstratie deel. Hierboven: Boot bij den start.

H.M. de Koningin-Moeder op bezoek

bij het bestuur en de leerlingen der Gooische Huishoudschool te Hilversum.
H.M. bij Haar vertrek.

De tweewielige wegschaats

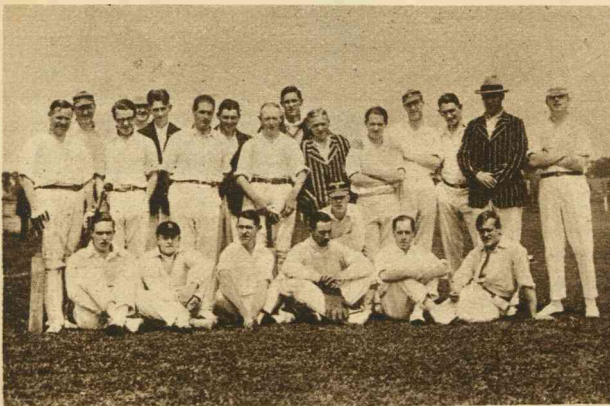
De bekende rijder de Koning poseert op zijn nieuwe schaatsen voor onzen fotograaf.

De verongelukte Fokker F. VII.

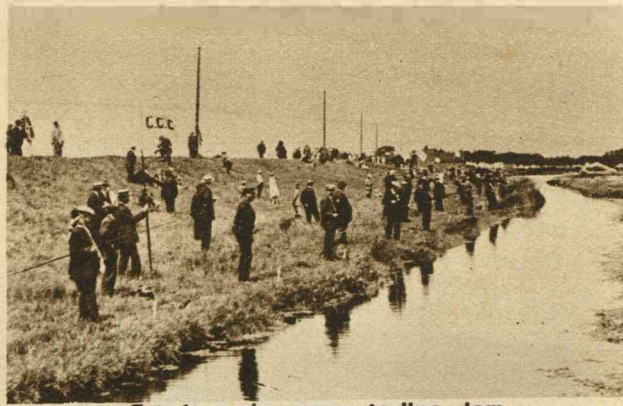
De vorige week Donderdag is het Fokker-vliegtuig F VII, dat den tocht naar Indië gemaakt heeft, te Wolferthem in België verongelukt. De piloot A. C. de Vree en de eenige passagier de heer W. Hepner uit Amsterdam, waren terstond dood. — Onze foto's geven, links: de plaats waar het ongeluk gebeurde. Over den geheelen afstand liggen de stukken der vleugels. Op den achtergrond de machine. Rechts: de cabine (rechts) en de motor.

HET SPORTPANORAMA

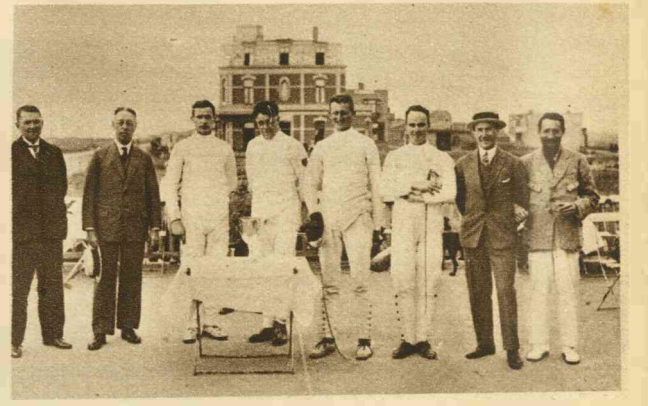
De Cricketwedstrijd V.V.V.—Brussels C.C.

te Amsterdam. V.V.V. won dezen strijd met 3 runs op de eerste innings. — De beide elftallen poseeren voor onzen fotograaf.

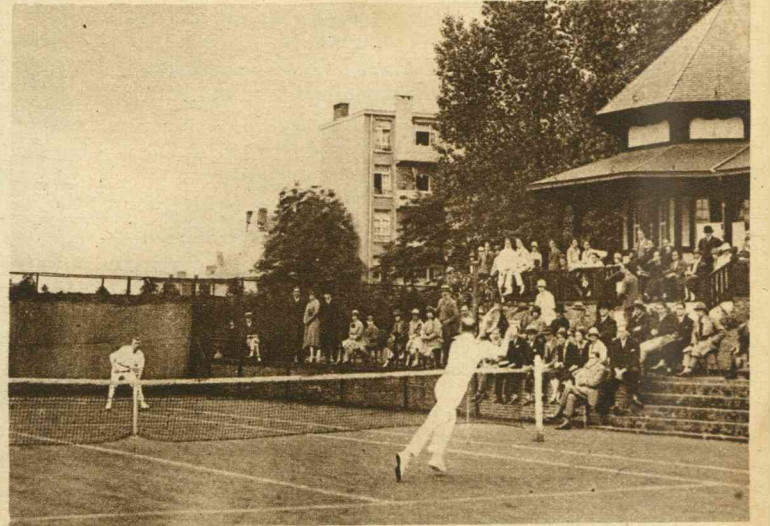
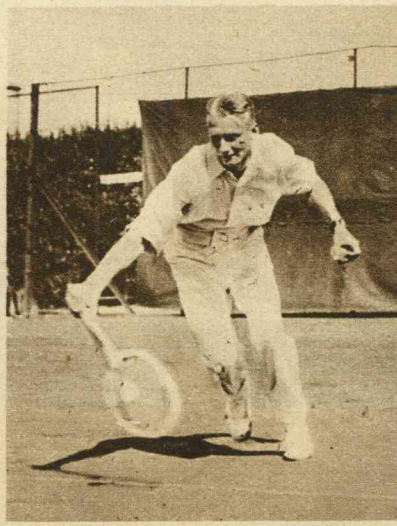
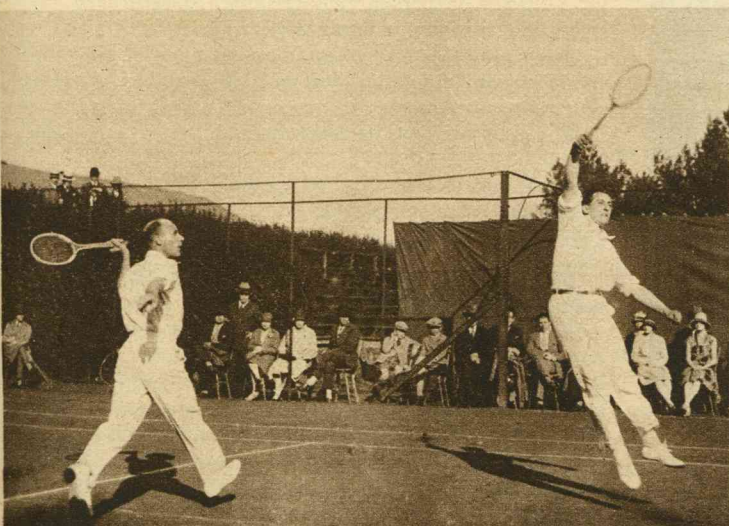
Een hengelconcours te IJpendam

Ter gelegenheid van het anderhalf-jarig bestaan der Centrale Collegiale Commissie der Hengelsport werd Zondag 1.1. te IJpendam een hengelconcours gehouden, waaraan door ongeveer 35 verenigingen met 1500 leden werd deelgenomen.

De wedstrijd op sabel om den Sumatra-beker

Definitieve winnaars, de heeren Driebergen, Brouwer, Van der Wiel en Van Heukelom van den Amsterdamschen Schermbond.

De tenniswedstrijd België-Holland

welke Zaterdag en Zondag te Antwerpen gespeeld is. De Belgen werden bij deze ontmoeting voor de eerste maal sinds den oorlog op hun eigen banen door de Hollandsche ploeg geslagen. Links: De Belgen Washer en François in het heeren dubbelspel. Midden: Timmer in het enkelspel tegen Washer. Rechts: Diemer Kool en Washer in actie tijdens de heerensingle.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Schijn en Werkelijkheid.

In het leven van iedere vrouw zijn altijd twee mannen : de man, dien zij zich voorstelt, dat zij zal krijgen en... de man, dien zij in werkelijkheid krijgt.

„De ideale man” is meestal lang, lenig, sterk en knap van uiterlijk. Hij is teeder en welwillend, voorkomt al hare wenschen, is hoffelijk en ridderlijk, tactvol en gevoelig en toch met een „ijzeren” wil.

Maar... de werkelijkheid kan kort, dik, veeleischend en opvliegend zijn !

Vrome wenschen zijn als ijle, luchtige gewaden, die blijven haken aan een spijker.

En die spijker heet onveranderlijk „maar”. . . „Maar” staat voor een beletsel, een belemmering, een hinderpaal voor het vervullen van onze wenschen. . .

„De ideale man” onzer droomen is een benijdbaar en onvolprezen wezen, maar. . .

Als we onder de mannen, die we ontmoeten, gaan uitkijken naar de belichaming van onzen droom, eilacie. . . dan bemerken we al spoedig, dat we onder hen het gezochte niet zullen vinden.

Zeker, de eene is ridderlijk, de ander is teeder, een derde heeft wel is waar een onverzettelijken wil en een vierde een knap gelaat.

Maar... alweer een maar !

Wij slagen er niet in, een manspersoon te ontdekken in wien al deze deugden tot een geheel zijn vereenigd.

Gelukkig zij, die van aangezicht tot aangezicht met de realiteit van het leven, tot het inzicht zijn gekomen, dat het eenige waar het op aankomt is : een rechtschapen karakter.

Wij kunnen ons leven niet vullen met het najagen van een onbereikbaar ideaal.

De ideale man bestaat.

Ja heusch ! Hij loopt ergens rond... misschien wel vlak in uw buurt.

Mogelijk zijt gij er mede getrouwd. . .

Jongemeisjes japon van bedrukte crepe de chine, afgezet met effen zijden voile. Hetzelfde model kan eveneens van bedrukte katoenvoile worden vervaardigd.

Maar... de sleutel, die op dit probleem past (en wie zou durven beweren, dat een ideale man niet een van de allergrootste problemen is !) ligt juist aan den anderen kant als daar, waar wij er naar zoeken.

Wij moeten niet gaan zoeken naar een man, die bij het vastomlijnde type van ons ideaal behoort, doch in tegendeel moeten wij het begrip, dat wij van den idealen man koesteren, wijzigen naar de werkelijkheid, die het leven ons biedt.

Stel geen te hooge eischen en — „alles sal reg kom” !

Woorden, om mee in de war te raken.

Geconfisqueerd, geconverseerd en geconserveerd. geconfisqueerd : beteekent verbeurd verklaard, in beslag genomen ;

geconverseerd : gezellig gepraat ;

geconserveerd : (van levensmiddelen b.v.) in den oorspronkelijken staat bewaard ;

discours : een rede van een persoon of een gesprek van twee personen die het eens zijn ;

discussie : een gedachtenwisseling (woordenwisseling), van twee personen die het samen niet eens zijn ;

pension : kosthuis ;

pensioen : jaargeld.

Aphorismen.

Een vrouwentong is van een populierblad gemaakt.

Ge weet wanneer een vrouw begint, maar niet wanneer ze uitscheidt.

Een vrouw lacht wanneer zij kan,
En huilt wanneer zij wil.

Men bergt eer duizend mannen in een pothuis,
Dan twee vrouwen in een groot huis.

Een schoone vrouw is spoedig gekleed.

Een man heeft nooit te laat gevrijd.

Een man zonder vrouw is erger dan een huis zonder schouw.

Zwart fluweelen hoedje met kokarde en boordsel van zilver-tres.

De Wei.

De wei is het nevenproduct van de kaasbereiding. Deze bestaat, behalve uit een groote hoeveelheid water, uit de opgeloste melkbestanddeelen : albumine, weiproteïne, melksuiker en zouten en bovendien nog eenig vet. Zij wordt in hoofdzaak als veevoeder gebruikt. In sommige gevallen bereidt men er de volgende producten uit :

I. De weiboter. Vooral bij het „verkazen” van volle melk en wanneer men bij het snijden niet zeer zorgvuldig te werk is gegaan, bevat de wei een niet onbelangrijke hoeveelheid vet. Men laat de wei, meestal van verscheiden dagen tegelijk, oproomen en bereidt uit den room, op gewoonlijk weinig zorgvuldige wijze, de weiboter, welke kwaliteit gewoonlijk inferieur is, en die daarom slechts voor eigen gebruik bestemd is.

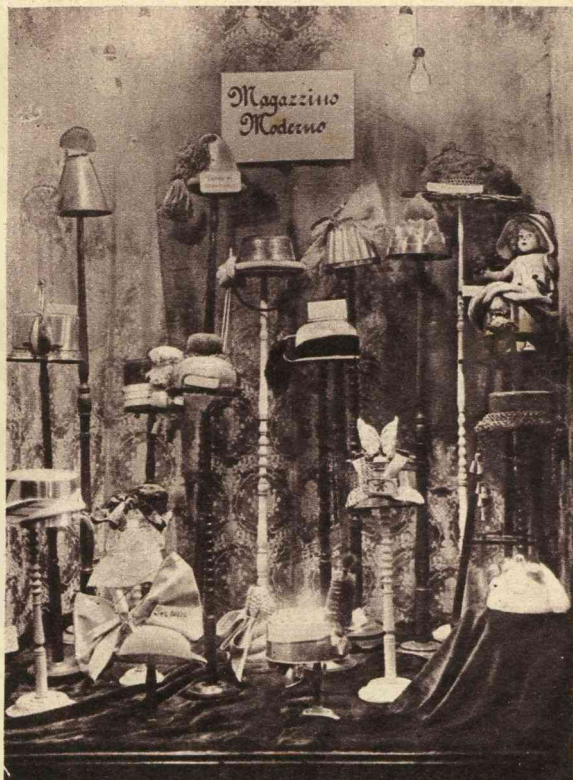
II. De melksuiker. De kristallisatie hiervan uit de ingedamppte wei levert nogal bezwaren op. Daaraan moet het waarschijnlijk worden toegeschreven, dat melksuiker, ondanks de bijna niets kostende grondstof, waaruit zij bereid wordt, vrij duur is. Zij wordt in hoofdzaak voor medicinale doeleinden, en een enkele maal bij kunstmatige kindervoeding gebruikt.

Die één vrouw heeft gehad, verdient een kroon van [lijdzaamheid,

Die er twee heeft gehad, van dwaasheid.

Kwade beenen en goede wijven,
Dienen wel in huis te blijven.

Eene maagd is niet gezien
Als zij dikwijls wordt gezien.

Hij rende de vrouwjes !

Een winkelier in huishoudelijke artikelen te Parijs, wiens zaken niet zoo voorspoedig gingen als hij wel zou wenschen, kwam op het lumineuse denkbeeld zijn koopwaar in potten en pannen, die voor de moderne vrouw blijkbaar geen belang meer hebben, voor de dames een weinig aantrekkelijker te maken. Hij maakte van zijn uitstaltkast een hoedenetalage en kleepte al zijn pannen en puddingvormen aan met linten en strikken. Naar beweerd wordt, ontving de vindingrijke winkelier ettelijke bewijzen van instemming (van mannelijke zijde!) met het lesje, dat hij den dames gegeven had.

Hoe het wel en hoe het niet moet.

Het is goed om over het algemeen niet meer dan twee kleuren te dragen. Bij zeer sprekende kleuren staat zwart goed.

Het is verkeerd om zijde en satijn in de morgenuren te dragen.

Het is goed om voor praktische morgendrucht rips, kasha, vnyella en jerseystof te kiezen.

Het is verkeerd om bij een eenvoudig tailor-made kostuum een grooten gekleeden hoed te dragen of gekleede opengewerkte met schitterende gespen gegarneerde schoenen, of blouses met kant en druk garneersel of een kralen of zijden handtasch.

Het is goed om bij een tailor-made pak een kleinen eenvoudigen, doch chiquen hoed te dragen, uitsluitend met lint gegarneerd, nette, onopvallende een- of twee-riems schoenen of pumps, een overhemdblouse of glatte jumper met punktraagje en strik en hierbij een lederen handtasch.

Het is verkeerd om bij het aanschaffen van een nieuwe japon of mantel kousen, schoenen en handschoenen buiten beschouwing te laten. Goud- en zilverbrocaat schoentjes kunnen bij ieder avondtoilet worden gedragen. Handschoenen moeten of precies bij de japon passen of worden van wit wildleder of glacé gedragen of van een zeer neutrale weinig afstekende kleur.

Het is juist om stevige, zeer eenvoudige schoenen bij sportkleeren te dragen : lage hakken, dikke zolen en leder, dat niet bederft van vocht.

Het is onjuist om een zijden of satijnen mantel over een wollen japon te dragen evenals het dragen van een mantel van Engelsche fantasiestof over een middag- of avondjapon. De mantel is minstens even belangrijk voor het geheel als de japon, die er onder wordt gedragen.

Het is juist om de voering van den mantel in dezelfde tint als de japon te kiezen, zoo mogelijk van dezelfde stof als de jumper.

Het is onjuist om voering in een mantel te hebben, die absoluut niet past bij de japonnen, die er onder worden gedragen.

Het is juist om mantel en rok van precies dezelfde lengte te hebben.

Het is onjuist als de rok er een eindje uitkomt of als de mantel een handbreed langer is.

Japon van wit kasha met schuine reverssluiting, soutache borduursel en gepliseerd voorpand. De bijbehorende mantel is eveneens van wit kasha en vertoont hetzelfde borduursel.

Recepten.

Aardbeienjam.

2 K. G. aardbeien (liest bijna rijpe gave vruchten), 1½ K. G. suiker.

Men maakt de aardbeien goed schoon, wast ze en verwarmt ze tot er genoeg sap boven staat, waarna men de suiker toevoegt.

Men laat de vruchten nu goed doorkoken, zonder deksel op de pan, terwijl men telkens roert. Als de jam dik is ingekookt, schuimt men ze af. Dan vult men de glazen ermee. Bij het vullen der glazen denkt men aan het volgende :

1e perkamentpapier voor afsluiten te gebruiken.

2e de glazen van te voren goed te reinigen.

3e de glazen van te voren in een pan met lauw water op te zetten, dit water aan de kook te brengen, zoodat de glazen warm zijn.

4e de glazen met de kokende jam zoo vol mogelijk te vullen.

5e De jam met een dun wit papier, in azijn gedrenkt, te dekken.

Gemarineerde komkommers.

Benodigd : 1 komkommer, 1 eetlepel slaolie, 1 eetlepel azijn, 8 mosselen of oesters, tartaarsaus, zout, peper.

Bereiding : Men maakt sambal van de komkommers, d.w.z. men wast de komkommers af, snijdt deze overlangs in tweeën, neemt het zaad er uit en snijdt met den sambaltrekker het vruchtvleesch in reepen, zoodat men slechts de schil overhoudt. Dit is de Indische manier en veel eenvoudiger dan de Hollandische. Deze reepjes komkommer zet men in olie, azijn, peper en zout gedurende een half uur. Rauwe of gekookte mosselen legt men in schelpen, bedekt ze met tartaarsaus, legt een rand sambal er omheen.

Men kan de schelpen garneren met kappertjes.

HET GOUD DER NEVELBERGEN

Een roman uit Canada door Emil Droonberg

Geautoriseerde vertaling door
J. P. WESSELINK-VAN ROSSUM

24)

Hij beproefde zich voor te stellen, wat men in zijn geboorteplaats en wat in het bijzonder zijn oude moeder wel zou zeggen, als hij haar een Indiaansche schoondochter en later wellicht halfbloedkinderen als kleinkinderen aanbracht.

Midden in deze verwarrende gedachten hoorde Simpson opeens verwonderd op. Van den een of anderen kant kwam de kreet van een boschvogel. Het was een eigenaardige, langgerekte kreet. Was het een boschuil of een andere vogel? Simpson probeerde dit zonder groote belangstelling uit te maken, toen het geluid zich nog twee keer met gelijke tusschenpoozen herhaalde.

Was hem reeds den eersten keer iets eigenaardigs in den kreet opgevallen, nu twijfelde hij er niet langer aan, of het moest hier een signaal beduiden. De nabootsing was te onhandig om aan een vogelstem te kunnen gelooven. Hij schudde den naast hem liggenden Hellwig wakker, die zich onmiddellijk van zijn legerstede oprichtte.

„Wat is er?” vroeg hij in spanning.

„Kom mee!” zei Simpson slechts, terwijl hij zelf opstond, zijn schoenen, die nog nat van den regen waren, en zijn week leeren buis aantrok, de enige kleedingstukken, die hij uitgetrokken had.

„Neem een wapen mee!” voegde hij er nog aan toe. Het was niet zoo donker in de tent, dat Hellwig met zijn aan de duisternis gewend oogen niet had kunnen zien, dat Simpson zich gereed maakte om uit te gaan. Hij verlangde daarom geen verdere verklaring, doch kleedde zich vlug aan en, zijn buks opnemend, was hij bereid zijn metgezel te volgen.

Intusschen was ook de Indiaan wakker geworden.

„Waarheen?” vroeg hij.

„O, maar eventjes naar de paarden zien,” riep Simpson op een fluisterton de tent in, die hij reeds verlaten had.

Hellwig bevond zich in het volgende oogenblik aan zijn zijde.

„Voorzichtig!” maande Simpson aan, terwijl hij zich onmiddellijk op den grond wierp, waar hem het dikke, tamelijk hooge struikgewas zelfs op een korten afstand voor verspiersdoogen onzichtbaar maakte.

Zonder een uitnoodiging daarvoor af te wachten, had Hellwig zijn voorbeeld onmiddellijk gevolgd. Hij begreep slechts, dat er iets ongewoons omging.

Simpson wist niet recht, wat hij eigenlijk verwachtte. Hij had den vogelkreet voor een signaal gehouden, maar kon zich natuurlijk ook vergist hebben. Dat moest in de volgende oogenblikken uitkomen. Voorloopig bleef alles rustig in het kamp, vooral in de tent van Collins bewoog zich niets.

Eensklaps voelde Simpson Hellwig's hand op zijn arm.

„Daar voor ons uit!” fluisterde hij.

En inderdaad, op den weg, waarlangs zij eenige uren tevoren waren gekomen, zagen zij een gestalte, reeds een tamelijk eind van het kamp verwijderd, over de kale eenigszins afloopende vlakke schrijden. Het kon moeilijk iemand anders dan Collins zijn. Hij had dus geen tijd met aankleeden verloren, moest dus het signaal verwacht hebben.

„Wij moeten hem naloopen!” fluisterde Hellwig zijn metgezel toe.

Zij stonden geruischloos op en slopen in gebukte houding den man na, die zich steeds verder van het kamp verwijderde. Als hij zich omkeerde, was een ontdekking bepaald onvermijdelijk. Zij moesten het daar evenwel niet op aan laten komen. Voor hen uit, aan het eind van de vrije vlakke, inmiddels nog slechts herkenbaar aan eenige boomkruinen, die zich tegen den achtergrond van den hemel afteekenden, strekte zich een tamelijk dicht bosch uit, dat zij goed kenden, omdat ze er dien dag langs gekomen waren.

Hier liep Collins op aan. Hij was er nog een tamelijk eind van verwijderd, toen hij zich plotseling omkeerde en scherp onderzoekend omkeek. Zijn vervolgers waren hier evenwel op voorbereid en lieten zich op hetzelfde oogenblik in het struikgewas neervallen.

Het moest hun gelukt zijn zich te verbergen, want na eenige oogenblikken wendde Collins zich weer om en zette zijn weg voort. Kort daarop had hij het bosch bereikt. De dunne stammen der ahornen en de wilgestruiken konden hem niet geheel aan het oog onttrekken en zoo zagen Hellwig en Simpson hem als een donkere schaduw tusschen het kreupelhout steeds voorwaarts glijden. Een oogenblik meenden zij zelfs een andere donkere gedaante naast hem te zien opdruiken, die hem gedurende eenige oogenblikken gezelschap hield. Dit moest echter zinsbegoocheling geweest zijn, want dadelijk daarna zagen zij weer de eene gestalte, die langzamerhand een westelijke richting insloeg.

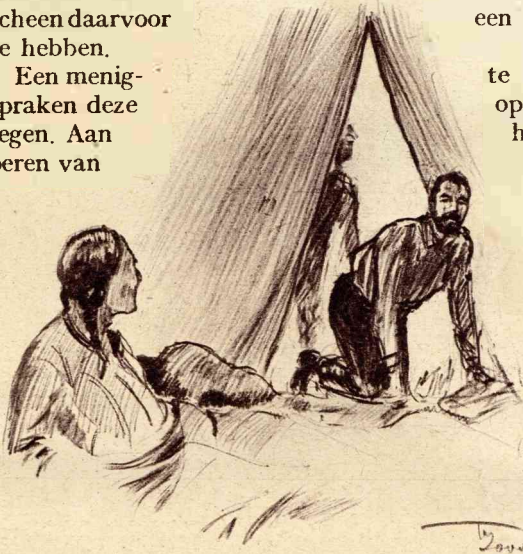
Langer dan een half uur hield de vervolging zoo aan, en daar Hellwig en Simpson slechts met de grootste voorzichtigheid vooruit konden komen, om zich niet door het afknappen van een tak of het geritsel van droge bladeren te verraden, konden zij het niet verhinderen, dat de afstand tusschen hen en den man, dien zij vervolgden, hoe langer hoe grooter werd, omdat deze geen buitengewone voorzichtigheid in acht behoefde te nemen en dus vlugger vooruit kon komen.

Simpson had onderwijl zijn vriend verteld van het signaal, dat hij had meenen te hooren. Zij begonnen zich nu evenwel verwonderd af te vragen, wat dit alles te beduiden had. Had Simpson zich ten slotte toch vergist? Had een wilden kalhaan willenschie-scheen daarvoor te hebben.

Een menigspraken deze tegen. Aan peren van

Collins wellicht koenschen ten? Hij een passie

te vragen opvatting het op-allerlei

„Waar geweest?” vroeg de Indiaan verwonderd.

mogelijkheden kwam plotseling een einde, doordat zij de zwevende schaduwgedaante, die in het bosch voor hen uitging, eensklaps zagen verdwijnen achter een kom van een heuvel.

Toen Simpson en Hellwig den kam bereikten en de veel dichter begroeide helling aan den anderen kant met hun oogen afzochten, konden zij den man niet meer ontdekken. Fluisterend hielden zij een korte beraadslaging, waarvan het resultaat was, dat zij het volmaakt doelloos vonden, hier nog verder naar den verdwenen man te zoeken, daar hij zich in het donkere bosch slechts achter eenige struiken behoefde te werpen, om volmaakt onzichtbaar te blijven, zelfs als ze hem op eenige schreden afstands voorbijgingen. Hij had ongetwijfeld ontdekt, dat hij gevolgd werd — zij hadden zich een oogenblik te laat op den grond geworpen — en daarop had hij hen opzettelijk op een dwaalspoor gevoerd. Misschien had hij ook de geheele vertooning tot de signalen toe, slechts bedacht, om hen voor den gek te houden. Wellicht zouden ze er morgen wel iets over te hooren krijgen.

Ofschoon deze opvatting hun zeer waarschijnlijk leek, scheen zij na eenig nadenken toch niet met alles te kloppen. Want daar was de tweede gedaante, die zij plotseling naast Collins in het bosch gezien hadden. Eerst waren zij geneigd geweest aan zinsbegoocheling te gelooven. Ze hadden allebei de twee mannen gezien en zij moesten althans de mogelijkheid toegeven, dat Collins daar ergens door een onbekende was opgewacht, die dadelijk daarop door een waarschuwing van hem weer in het struikgewas was weggedoken. Welk doel deze samenkomst moest hebben en waar de onbekende in deze wildernis, waar geen sterveling woonde, vandaan kwam, als men niet wilde aannemen, dat hij — met de heimelijke toestemming van Collins — het reisgezelschap van den beginne af gevolgd had, was voorloopig nog een raadsel. Waarom zou men echter niet aannemen, dat hij het troepje gevolgd had? Had Collins daar niet reeds het bewijs voor geleverd door dat herhaalde afslaan en schijnbaar achteloos wegwerpen van twijgen, wat men tot nu toe voor een onschuldige gril gehouden had, omdat de gedachte, dat

hij daardoor iemand, die om welke reden dan ook het gezelschap volgde, den weg wilde aanwijzen, in het geheel niet bij een van hen was opgekomen?

Deze vragen gaven aanleiding tot tal van andere vragen, waarmede de beide mannen zich echter niet ophielden, doch die hen evenwel op den terugweg, dien ze mismoedig aanvaardden, levendig bezighielden.

Daar zij geen voorzichtigheid meer in acht behoefden te nemen, liepen zij vlug voort en waren in niet veel meer dan een half uur weer in het kamp terug.

Toen zij in hun tent kwamen, vonden zij den Indiaan wel is waar op zijn legerstede, doch klaar wakker.

„Waar geweest?” vroeg hij verwonderd.

Simpson aarzelde een oogenblik. Daarna vertelde hij hem, dat zij Collins gevolgd waren en uit welken grond zij dit gedaan hadden.

De Indiaan schudde het hoofd.

„Collins niet weg,” zeide hij. „Was hier.”

„Waar? Hier in het kamp?” vroeg Hellwig verrast.

„Ja.”

„Dat is onmogelijk,” streed Simpson levendig tegen. „Wij zagen hem het kamp verlaten en hebben hem gevolgd.”

„Was hier,” herhaalde de Indiaan. „Paarden waren onrustig. Wilde u wekken, om te helpen, rustig te maken. U was niet hier. Toen Collins geholpen.”

„En hoe lang is dat geleden?” vroeg Hellwig verbluft.

„Half uur.”

Hellwig en Simpson keken elkaar aan. Ze begrepen er niets van.

Om zekerheid te hebben, gingen zij beiden naar de tent van Collins. Ze behoefden niet naar binnen te kijken. Een krachtig snurken verried hen, dat de man, dien zij een half uur geleden nog ver weg op den kam van den heuvel gezien hadden, die tegelijkertijd hier met den Indiaan de paarden tot rust gebracht had, die zeker angstig geworden waren door een rondsluipenden wolf, dat die man hier nu allang weer in een diepen slaap lag.

XII

Tegen middernacht was het harder gaan regenen, wel een uur lang goot het in stralen uit den hemel. Daarna kwam er nog van tijd tot tijd een gietbui, pas in den vroegen morgenstond hield het op. Hellwig had ondanks den vermoeienden marsch, het daaropvolgende zware kampwerk en de vervolging van den vermeenden Collins, slechts weinig geslapen. Het raadselachtige nachtelijke avontuur had zijn gedachten al te levendig bezig gehouden en hem steeds weer voor de vraag gesteld: Wien hebben wij vervolgd? Terwijl hij daarover nadacht en alle mogelijkheden verstandelijk beproefde te ordenen, drong zich meer dan eens de gedachte bij hem op, of het per slot van rekening Collins toch niet geweest kon zijn, ondanks den schijn van het tegendeel. Toen begon hij te berekenen of deze, nadat hij achter den kam van den heuvel verdwenen was, wellicht langs een korteren weg en met grooten spoed het kamp niet een half uur voor hen had kunnen bereiken. Dit leek hem echter uitgesloten. Ook waren de beweringen van den Indiaan te beslist om aan een vergissing, zelfs waar het den tijd betrof, te kunnen gelooven. Takini wist uitstekend, wat hij zei. Hij sprak niet veel, maar wat hij zei, stond als een paal boven water.

Dikwijls sponnen deze overwegingen zich, zonder dat Hellwig het merkte, in zijn sluimering in fantastische, verdraaide droombeelden voort, totdat hij plotseling weer ontwaakte en met de hardnekkigheid van een nerveuze oververmoeidheid zich opnieuw weer kwelde met de oplossing van het raadsel.

Toen het in de tent licht begon te worden, richtte hij zich van zijn legerstede op. Hij was tot een besluit gekomen en tikte Simpson op zijn arm. Deze sliep vast en er was een tweede steviger aanraking noodig, voordat hij wakker werd.

„Wel?” vroeg hij slaapdrongen.

„Kom mee!” zei Hellwig eenvoudig.

Dat viel blijkbaar in Simpson's smaak.

Ofschoon het slechts een enkel woord was, dat daarbij nog gefluisterd werd, volgde hij toch evenwel deze aanmaning op, wierp zijn dek af en begon zich aan te kleeden.

„Al tijd?” vroeg de Indiaan, die veel te licht sliep, om hierdoor niet wakker te worden.

„Jij kunt nog wel doorslapen,” ried Hellwig hem. „Nog allen tijd.”

(Wordt vervolgd).

DEN HAAG - AMSTERDAM - ROTTERDAM

PANDER
 & ZONEN

MUSKIETEN TULLE

STALEN
FRANCO

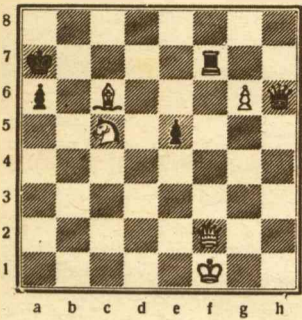
PER METER BREED 2 METER f1.-

Schaken.

„FANTASIE"-SCHAAK (No. 86).

Auteur: S. Rosenfeld.

Zwart 5 stukken

Wit 5 stukken

Wit neemt zijn laatste zet terug en geeft dan in één zet mat.

Oplissing Probleem No. 83, (driezet v. Hartong):

1. Le2 dreigt. 2. Lb5; 1., Lb7: 2. Db3†; 1., Pd7. 2. Dc4†; 1., Ke6. 2. Lc4†; 1., Pf3 onv. 2. Ff3†.

Het probleem heeft een vier-tal gelijksoortige economische matstellingen met dame en looper, werkend langs midden- en hoekdiagonaal van het koningsvierkant en nog een tweetal andere, een materiaalstudie dus, waarbij het paard echter slechts passief optreedt. De sleutelzet is matig, ondanks het vluchtveld geven, want niet alleen staat de looper op g4 en prise, maar de dame heeft het steunpunt c4 al te nodig. Men speelt Le2 zonder de stille dreiging gezien te hebben.

I. v. D. te R. (De ranglijst van de vorige maand is niet meer in mijn bezit, dus ik kan niet nagaan, of mijn telling juist is).

Correspondentie-adres: J. Verstoep Jz., Poortlandlaan 40, Delft.

SPROOKJE.

Er was eres een voetbalvrind,
 Die langs het sportveld zat,
 En float, als iemand van zijn club
 De spelregels vergat.

Dammen.

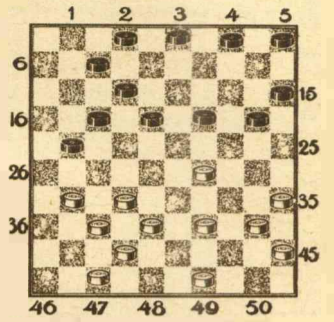
Een bloemlezing uit het internationale damleven.

G. L. Gortmans, te Londen.

In verband met den in het vorige nummer gepubliceerden lokzet van den vernaarden probleem-criticus Gortmans, plaatsen wij er thans nog een, die door hem in een competitie-wedstrijd in de partij werd toegepast.

Zwart speelde in deze stelling 7—11 om 31—27 van wit uit te lokken, waarbij zwart speculeert op de zucht tot afruilen, die men in dergelijke wedstrijden bij vele spelers dikwijls kan waarnemen. Zwart ging pas over tot dezen zet na lang nadenken, daar het achterloopen natuurlijk altijd gevaarlijk blijft en hij verschillende spelgangen heeft te overwegen. Zoo brengt het geen nadeel indien zwart antwoordt 19—23, wegens 27×7 (23×43), 38—33 (2×11), 49×38, of een dergelijke speelwijze door 19 of 20—24. Ook kan wit naar dam gaan na 27×7, door 7—1, waarna zwart eveneens dam haalt. Verlangd wordt dus van wit, dat hij zich kan overtuigen, dat deze spelgangen gelijkspel geven, zoodat een gelijke uitruil plaats vindt. Zwart speelde echter 2—7!, 27×16 (17—21), 16×27 (18—22), 27×18 (12×43) en wit verloor!! G e o.

No. 109.

COMFORT

PALM- EN OLIJFOLIE
ZEEP

Bij het wasschen en bij Uw bad met Comfort Zeep voelt U onmiddellijk welk een heerlijk verfrissende invloed deze zuivere Palm- en Olijfolie zeep op Uw huid heeft.

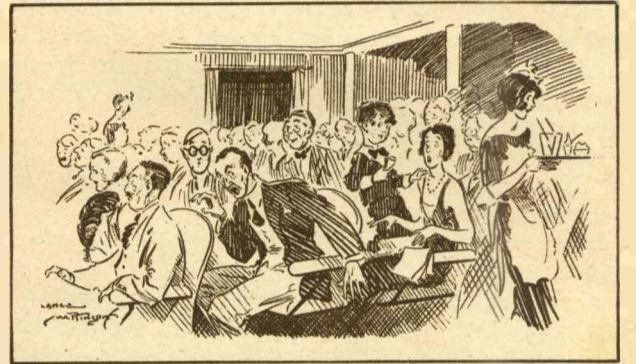
Dit komt omdat Comfort uit louter plantaardige grondstoffen wordt vervaardigd; vruchtenoliën en bloemenessences.

Twee groote stukken voor slechts 30 cent.

De Lever's Zeep Mij, Vlaardingen

Mannequin (tot andere dito): „Daar gaat barones van Steenvliet met een van mijn allegertjes."

Klein jongetje (dat per ongeluk een beetje vanilleijs heeft gemorst in den nek van den heer voor hem): „Moesje, ik geloof, dat die mijnheer juist niet eens vanilleijs houdt!"

VOOR DE JEUGD

DE WOLKENREUS.

(EEN ZWEEDSCH SPROOKJE.)

II. (Slot.)

„Mijnheer Groot-Joeka," zei Rikki bevend, „we zouden vandaag naar Fagerö willen zeilen en daarom kom ik u vragen of u mooi weer wilt smeden."

„Wat kan mij uw pretjes schelen," barstte de reus los. „Het veld lijdt door de groote droogte, de bronnen en sloten zijn droog en het vee lijdt grooten dorst. Daarom heb ik bevel gekregen om regen te smeden! En ga mij nu uit den weg, dreumes!"

Rikki werd boos. „Ik heb u beleefd een verzoek gedaan en u geeft mij een ruw antwoord," zei hij. „Weet je wel, Groot-Joeka, dat ik den regen verbranden kan?"

De reus keek Rikki boos aan en Rikki keek boos naar den reus. Eindelijk kwam er een glimlach op Joeka's gelaat.

„Kijk nu zoo'n kleine brutale vlerk eens aan! Je bent niet bang, kleine kerel! Maar weet je dan niet, dat regenweer het schoonste is voor de dorstige aarde?"

„Dat kan wel zijn," gaf Rikki toe, „maar wij menschen, die naar Fagerö willen zeilen, noemen het hondenweer."

„Zoo, zoo," lachte de reus. „Deugt het niet. Moet ik den jongen heer wat anders geven:

Hagelkorrels zoo groot als kippen-eieren of storm, die de bosschen en huizen omverblaast?"

„Neen, neen,"

zei Rikki, „je moet zonnenschijn en zomerwarmte smeden en een goede bries om te kunnen zeilen.

Wees nu niet zoo onvriendelijk, Groot-Joeka. Kijk, ik heb lucifers bij me, daar kan ik uw wolken mee aansteken."

De reus had de grootste pret met den kleinen jongen.

Hij streek door zijn langen baard en

En nu begon op den wolkenboog een algemeene dans.

mijn werk gedaan heb, en de aarde voldoende van water heb voorzien, zal ik jou nu mooi zeilweer geven. Kijk maar eens om, dan zul je tevreden zijn."

Nu riep de wolkenreus met een vervaarlijke stem: „Veeg dat ochtendschijnsel weg!"

„Och, neen," verzocht Rikki. „Niet zoo gauw. De morgenstond is zoo schoon!"

„Houd je mond, kleintje. Avondrood geeft schoonen nacht, morgenrood een natten vracht. Zoo, het rood is weg. Maak nu den hemel zoo grauw als asch!"

„Wat! Nu maak je weer regen?" vroeg Rikki verschrikt.

„Als je je mond niet houdt, stuur ik een plasregen naar Fagerö. Weet je niet dat op een neveligen morgen een heldere dag volgt? Zoo — bouw nu den regenboog!"

Millioenen regendruppels kwamen nu in een boogvor-

migen paradepas aan den westelijken hemel aanmarcheeren. Nauwelijks stonden zij in het gelid of uit het oosten zond de zon even zooveel millioenen stralen, die op vurige wagens door een gat in de wolken kwamen aanrijden.

„Halt!" kommandeerde Joeka. „Linksom! De heeren zonnestrallen maken met de dames regendruppels een teidans op mijn brug. Marsch!"

En nu begon op den wolkenboog een algemeene dans. De zonnestrallen draaiden met de regendruppels vroolijk rond, zoodat de kleeding der kleine dames in allerlei kleuren schitterden. Dan sprongen de zonnestrallen weer op hun vurige wagens en snelden weg en alles was weer duister.

„Nu gaat het regenen," zuchtte Rikki, toen alles weer grauw en mistig was.

„Ga nu maar heen en slaap flink uit," mompelde de reus.

Hoe Rikki thuis gekomen was, wist hij zelf niet, maar toen hij weer wakker werd, scheen de zon hem in het gezicht en daar hoorde hij de stem van zijn vader: „Sta op, langslaper! De boot ligt al klaar!"

Met een sprong was Rikki uit zijn bed en tien minuten later was hij op weg naar het strand, met zijn bootje in den arm.

Toen hij voorbij de smederij van Klein-Joeka kwam zei deze: „Het heeft vannacht hard geregend, maar nu heeft Groot-Joeka mooi weer gesmeed."

„Ja, dat komt, omdat ik hem met mijn lucifers gedreigd heb," verklaarde Rikki.

„Dat snap ik," lachte de smid.

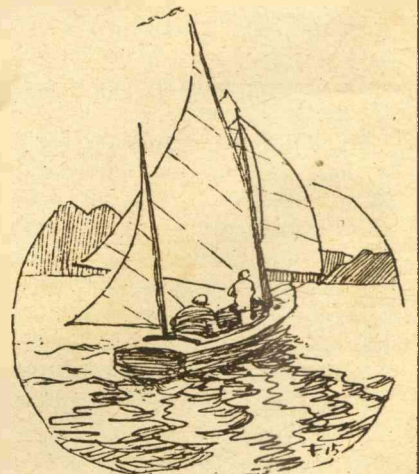
„Wie zou er voor jou ook niet bang zijn!"

De smid keek den kleinen jongen na, totdat deze om den hoek der straat uit het oog verdween en mompelde: „toch 'n aardig ventje!"

De kleine Rikki zeilde met zijn vader naar Fagerö en had de grootste pret

en uit de wolken keek Groot-Joeka naar den zeilwedstrijd en lachte.

OOM TOM.

De kleine Rikki zeilde met zijn vader naar Fagerö, en had de grootste pret.

„Nu heeft Groot-Joeka mooi weer gesmeed," zei de smid.